

Collection of stories of unknown and invisible women

Co-funded by
the European Union

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.

Editor-in-chief: IRIS

Contributors: ASTED, Gifted Ireland, IRIS, Let Her In, Nikanor, Open Europe, Stitching EuNation

Design: IRIS

© **JUSTHER!**, 2024

Reproduction for non-commercial use is authorised provided the source is acknowledged.

© **EUROPEAN UNION**, 2024

The European Commission support to produce this publication does not constitute an endorsement of the contents, which only reflect the views of the authors. The Commission cannot be held responsible for any use, which may be made of the information contained therein. in the hospitality sector.

Verhalenbundel: Een verhaal van Marie Bernard

Leeftijd:	45
Land van herkomst:	Frankrijk
Land van verblijf:	Bulgarije
Jaar van aankomst:	2019

Hoe het begon

Voor Marie is het een onverwachte stap. Ze bezoekt Bulgarije **vanwege haar werkverplichtingen** en ontdekt **behoorlijk interessante kansen**, aangezien haar droom was om zich voornamelijk bezig te houden met digitale marketing, maar in Frankrijk was het voor haar **moeilijk om langetermijncontracten te vinden** in dit veld.

Ze komt alleen aan omdat ze ook alleen in Frankrijk woont. Momenteel heeft Marie haar eigen digitale marketingbedrijf in Bulgarije, ze werkt al met buitenlandse bedrijven en zelfs met Bulgaarse, omdat ze een partner uit Bulgarije heeft gevonden die haar helpt met communicatie en werk. Het is interessant dat veel van haar vrienden uit Frankrijk haar bezoeken en dat ze zich niet eenzaam voelt in het nieuwe land. Ze heeft nieuwe kennissen gevonden en blijft haar bedrijf ontwikkelen. Ze beweert dat het in het begin ongelooflijk moeilijk voor haar was, maar dat ze nu gewend is aan de sfeer in het land en zich aanpast aan de lokale leefomstandigheden.

Obstakels en ondersteuning

In het begin was haar grootste probleem de **enorme taalbarrière** en het feit dat de **wetgeving was heel anders** dan die in Frankrijk. Ze denkt dat de administratieve kwesties haar bijna in de steek lieten, maar ze heeft zich verzet, dankzij een Bulgaarse advocaat. Het vinden van huisvesting was ook een uitdaging, omdat **winkelen in de kleine lokale winkels** te moeilijk voor haar was, omdat de meeste mensen geen Frans of Engels spraken. Voor haar **zijn de Bulgaren gastvrij** en ze heeft geen vijandige houding of onderschatting ondervonden, zelfs de burens hielpen haar in het begin bij de aanpassing.

Een succesverhaal

Voor Marie **is succes niet alleen het vinden van een goede baan**, maar het doen van wat je droomt, zelfs tijd hebben om te reizen en uit te rusten. In het begin wist ze dat het behoorlijk moeilijk voor haar zou zijn, alleen, in een vreemd land, maar ze besloot dat ze het moest proberen, ondanks de verwachte problemen. Voor haar is het belangrijkste voor succes **volharding, het niet verliezen van geduld en het vinden van nauwkeurige contacten van echte mensen die de juiste informatie geven**. In het begin waren er veel problemen - van gebrek aan begrip van de kant van de administratie, van de kant van de kant van de mensen, culturele aanpassing, lokale gewoonten, enz. Ze vond geen steun bij een aantal niet-gouvernementele organisaties, maar ze was blij om te ontdekken dat er behoorlijk wat Fransen zijn die hier wonen en hun eigen gemeenschap hebben, waar ze zich in de loop van de tijd bij heeft aangesloten. En op dit moment vertrouwt ze vooral op haar Franse kennissen, omdat ze al lang op haar pad zijn. Ze helpen elkaar in het dagelijks leven en op het werk. Ze zou iedereen die heeft besloten om naar Bulgarije te verhuizen aanraden om eerst een manier te vinden om in contact te komen met Franse burgers die hier wonen voordat ze serieuze stappen ondernemen of om **ten minste een paar maanden in het land te wonen** om te beoordelen hoe het zou voelen. Ze zou iedereen zeker ondersteunen met advies en in de praktijk, omdat ze weet hoe moeilijk alles is en letterlijk vanaf nul beginnen.

Communicatie & taal

Wat betreft de taal, beweert ze zelfs vandaag de dag dat het **ongelooflijk moeilijk** voor haar is, ze begrijpt veel dingen als ze tegen haar praten, maar niet alles. Ze **schaamt** zich nog steeds om de taal te spreken en heeft zelf de beslissing genomen om haar Engels te verbeteren, dat nog steeds herkenbaarder is dan Frans in het land. De eerste 2 jaar werkte ze alleen met een **privéleraar** die haar Engels leerde om haar zelfverzekerder te laten voelen, en ze leerde Bulgaars van kennissen en bureaus, die graag op haar verzoek reageerden. Voor Bulgaars gebruikt ze nog steeds **programma's voor directe vertaling** van Bulgaars naar Frans of Engels. Ze beweert dat Slavische talen voor een buitenlander onmogelijk lang duren en dat het moeilijk is om trainingscursussen van Frans naar Bulgaars te vinden.

De meeste bronnen vindt ze online of via kennissen die haar nuttig advies geven.

Verhalenbundel: Een verhaal van Gisele Muler

Leeftijd:	39
Land van herkomst:	Duitsland
Land van verblijf:	Bulgarije
Jaar van aankomst:	2018

Hoe het begon

Ze kende Bulgarije al **lang voordat ze er permanent naartoe verhuisde**. Haar ouders en zij bezochten het land al voor hun zomervakanties, zelfs toen ze nog een kind was. Tijdens haar laatste vakantie **hier ontmoette ze een jongen**, maar hij weigerde in Duitsland te wonen en ze moest de beslissing nemen om te verhuizen. Voordat ze verhuisde, moest ze nadenken over haar werk in Bulgarije. Relatief snel vond ze een vacante tijdelijke functie bij een groot internationaal outsourcingbedrijf dat op zoek was naar Duitstalig projectpersoneel. Ze slaagde voor alle sollicitatiegesprekken en begon te werken. Alles verliep goed, ze vond hier nieuwe contacten. Na een tijdje verbrak ze de relatie met haar vriend en ging ze alleen naar een appartement. Misschien was het deze periode in haar leven, „die me deed nadenken over mijn toekomst“. Ze had twee opties: alleen hier blijven of teruggaan naar haar ouders. De hele familie besprak de mogelijkheden vele malen, maar ze zijn de belangrijkste factor voor de beslissing om haar eigen bedrijf in Bulgarije te beginnen.

Obstakels en ondersteuning

Haar belangrijkste **steun kwam van haar familie en goede vrienden**. Ze genoot van haar werk bij een internationaal bedrijf, maar wilde iets nieuws proberen, omdat sport, training en mensen leren over hun lichaam haar altijd al aangetrokken hadden. Na veel uitdagingen vond ze een sportschool en begon ze te werken als assistent-conditioneringscoach. Ze leerde veel, observeerde hoe dingen in de praktijk werkten en besloot een risico te nemen: ze vond een geschikte ruimte voor conditietraining en begon daar te werken, met de hulp van een Bulgaarse partner.

Haar grootste uitdaging vandaag is de **taalbarrière**, die voor haar nog steeds erg moeilijk is, waardoor de aanwezigheid van haar partner van vitaal belang is voor het bedrijf. Ze weet dat ze het niet zou redden als ze alleen was, omdat klanten over het algemeen niet getraind willen worden door iemand die de lokale taal niet spreekt. Het vinden van een gelijkgestemde partner uit Bulgarije, het registreren van het bedrijf en het aantrekken van klanten waren haar grootste moeilijkheden.

Een succesverhaal

Ze heeft het gevoel dat ze haar maximale potentieel nog niet heeft bereikt. Er is nog veel waar ze aan kan werken, verbeteren en leren. Ze is echter trots op zichzelf, wetende hoeveel moeite ze heeft gedaan om dit punt te bereiken. Elke dag ziet ze tevreden klanten die **haar bedrijf aanbevelen bij hun vrienden**, en het aantal klanten is gegroeid ten opzichte van vorig jaar, wat haar hoop voedt dat deze positieve trend zich zal voortzetten.

Ondanks deze successen vindt ze het behoorlijk uitdagend om de administratieve aspecten te beheren, die haar collega voornamelijk afhandelt. Ze zou elke vrouw die overweegt om naar Bulgarije te verhuizen adviseren dat het **een heel ander land** is, een land vol kansen maar ook veel obstakels. Hoewel mensen over het algemeen aardig zijn, zijn ze misschien niet bijzonder behulpzaam. Ze erkent dat ze hier niet in haar eentje een bedrijf zou proberen te runnen en vertrouwt nog steeds zwaar op haar Bulgaarse collega, die beter geschikt is om de complexe taken af te handelen, dankzij haar lokale expertise.

Als advies zou ze aanraden om **een stabiele baan en inkomen te vinden** voordat je zakelijke ideeën nastreeft. Een positief aspect is dat veel bedrijven in Bulgarije op zoek zijn naar werknemers met diverse taalvaardigheden, een voordeel voor buitenlanders zoals zichzelf.

Communicatie & taal

Ze begrijpt Bulgaarse humor niet echt en is nog steeds bezig zich aan de taal aan te passen, hoewel haar spreekvaardigheid geleidelijk verbetert. De Bulgaren om haar heen helpen haar met gesproken taal, maar **schrijven blijft een grote uitdaging**. Ondanks haar harde werk, heeft ze het gevoel dat ze niet zoveel vooruitgang boekt als ze zou willen. Een probleem is dat in Bulgarije alle officiële documenten uitsluitend in het Bulgaars zijn, waardoor het voor haar onmogelijk is om zelfstandig door bureaucratische processen te navigeren. Evenzo zijn de belangrijkste borden in steden ook alleen in het Bulgaars, en **zonder basiskennis van de taal** is het gemakkelijk om je verloren te voelen.

Gelukkig vond ze een gepensioneerd kinderlerares Duits die drie keer per maand langskomt om haar te helpen Bulgaars te leren. Deze leraar is een grote hulp geweest, vaak vertaalde ze moeilijke documenten voor haar. Daarnaast gebruikt ze een **online vertaal-app** en heeft ze verschillende applicaties op haar telefoon geïnstalleerd om de taalbarrière makkelijker te maken.

Verhalenbundel: Een verhaal van Milica Georgievski

Leeftijd:	39
Land van herkomst:	Republiek Noord-Macedonië.
Land van verblijf:	Bulgarije
Jaar van aankomst:	2005

Hoe het begon

Ze kwam eerst naar Bulgarije om te studeren aan een Bulgaarse universiteit, zonder enige intentie om te blijven, aangezien haar familie in de Republiek Noord-Macedonië bleef. Er was niets gepland over haar reis. Tijdens haar studie voltooide ze verplichte stages en begon ze zelfs als student cosmetica en biologische producten te verhandelen. Net als veel van haar klasgenoten werkte ze tijdens haar studie en had ze het geluk om in die tijd goede vrienden te ontmoeten.

Natuurlijk had ze met veel uitdagingen te maken, zoals het vinden van huisvesting en de noodzaak om te werken om haar opleiding voort te zetten. Op een gegeven moment werkte ze zelfs 's nachts in een tweede baan. De taal was in het begin een probleem, maar door vastberadenheid en inspanning wist ze het te overwinnen. Hoewel ze niet zou zeggen dat ze perfect Bulgaars spreekt, heeft ze het gevoel dat ze nu een comfortabel niveau van vloeiendheid heeft bereikt.

Obstakels en ondersteuning

De eerste vijf jaar van haar verblijf in Bulgarije waren behoorlijk uitdagend, grotendeels vanwege persoonlijke redenen. Haar zus koos ervoor om niet met haar mee te gaan naar Bulgarije en haar familie moedigde haar aan om terug te keren naar huis. Op 26-jarige leeftijd ontmoette ze haar man en besloot ze bij hem in het land te blijven. Hoewel ze vaak reist om haar familie te bezoeken, richtte ze haar eigen bedrijf op met biologische producten in Bulgarije en wilde ze het niet opgeven en helemaal opnieuw beginnen.

De meeste **steun kreeg ze van haar Bulgaarse collega's** en vrienden. Nadat ze haar man had ontmoet, werd hij een vaste bron van steun terwijl ze samen werkten aan de opbouw van hun bedrijf.

Een succesverhaal

Toen ze haar bedrijf in Bulgarije begon, was ze **aanvankelijk teleurgesteld**, omdat de zaken niet verliepen zoals ze had gehoopt. Hoewel ze sterk in haar idee geloofde, had ze niet verwacht hoe lang het zou duren om succesvol te zijn in deze markt. Bijna een jaar ging voorbij zonder inkomsten, terwijl de uitgaven zich bleven opstapelen. Voor haar waren doorzettingsvermogen en **aanpassingsvermogen aan veranderende omstandigheden essentieel voor succes**.

Ze solliciteerde naar verschillende projecten ter ondersteuning van kleine bedrijven, maar kreeg te maken met meerdere afwijzingen. Vanwege financiële beperkingen verliet ze de winkel die ze had gehuurd en ging ze haar producten **uitsluitend online** verkopen. Deze beslissing leek de juiste weg, aangezien haar producten begonnen te verkopen met behulp van advertenties en verwijzingen, en alles begon eindelijk te gebeuren. **Leren zichzelf online te promoten** was een uitdaging, omdat ze niet bekend was met de basisprincipes van online marketing en advertenties, maar haar volharding was voorgoed en nu voelt ze zich zelfverzekerder.

Communicatie & taal

Wat betreft de taal heeft ze wat advies voor iedereen die naar Bulgarije komt: **wees niet bang om te spreken**, zelfs als je fouten maakt. Als iets niet duidelijk is, aarzel dan niet om te zeggen dat je het niet begrijpt. Er zijn gratis **toegankelijke bronnen beschikbaar** om te helpen bij het leren van de taal, dus maak er gebruik van en blijf oefenen.

Verhalenbundel: Een verhaal van Tamara Kovalenko

Leeftijd:	44
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Bulgarije
Jaar van aankomst:	2018

Hoe het begon

Ze had altijd van Bulgarije gehouden, maar na haar scheiding was ze alleen met haar kind en beperkte vooruitzichten. Ze overtuigde haar ex-man om haar toe te staan om met hun kind naar Bulgarije te verhuizen om nieuwe kansen te grijpen. Deze beslissing was niet gemakkelijk, aangezien ze minimale formele werkervaring had, een groot deel van haar leven huisvrouw was geweest en waar mogelijk als freelance visagiste werkte.

Een hele goede vriendin die 20 jaar in Bulgarije woonde en daar een gezin had, beloofde haar te helpen. In eerste instantie woonden zij en haar kind ongeveer vijf maanden bij deze vriendin, totdat ze haar eerste baan had gevonden en de huur kon betalen. Haar vriendin hielp haar ook om die baan te vinden: als kamermeisje in een groot hotel. Op haar vrije dagen maakte ze schoonheidssalons schoon, en het was in een van deze salons dat haar pad een gelukkige wending nam. Het salonpersoneel ontdekte haar vaardigheden in make-up en bood haar een kans om te werken als assistent-visagiste. Dat was het begin van haar nieuwe carrière.

Obstakels en ondersteuning

Ze heeft alles te danken aan haar vriendin Valentina. Als zij er niet was geweest, had ze die stap nooit gezet. Valentina gaf haar een huis, een baan en, nog belangrijker, vertrouwen en hoop. In het begin had ze nooit gedacht dat ze haar eigen bedrijf in Oekraïne zou kunnen hebben, laat staan in een ander land. Maar nadat ze zichzelf had bewezen als visagiste, schreef ze zich in voor cursussen en nam uiteindelijk de manicureservices over in de salon waar ze was begonnen. Beetje bij beetje kreeg ze zowel tevreden klanten als onschatbare ervaring.

Een succesverhaal

De eigenaar van de salon veranderde echter haar plannen en tijdens de Covid-crisis ging de salon dicht, waardoor ze weer zonder werk kwam te zitten. Op dat moment moest ze een alternatief bedenken. Ze vond een kleine kamer met een zeer lage huur, waar ze haar eigen bedrijf begon. Tegenwoordig runt ze een grotere schoonheidsstudio, heeft ze zelfs een kapper in dienst en biedt ze een volledig scala aan schoonheidsbehandelingen.

Er waren zeker een miljoen onzekerheden - juridisch, administratief en financieel - maar ze nam het risico omdat ze al trouwe klanten had die met haar wilden blijven werken. Er waren momenten waarop ze zich voortdurend afvroeg of het de juiste beslissing was, of het het juiste moment was en of ze een fout maakte. Wat haar op de been hield, waren de gedachten aan haar kind, zijn toekomst en hoe ze een voorbeeld voor hem kon zijn. Ze wilde hem leren onafhankelijk en dapper te zijn en te geloven in succes, ongeacht de obstakels die het leven hem oplegt.

Communicatie & taal

Wat betreft de taal had ze in het begin moeite, maar haar doorzettingsvermogen werd beloond. Ze vroeg haar vriendin Valentina om vooral Bulgaars met haar te praten en ze deed haar best om Bulgaarse tv te kijken en naar Bulgaarse muziek te luisteren. Een voordeel was de grote Oekraïense gemeenschap in Bulgarije en na verloop van tijd ontmoette ze mensen uit deze gemeenschap die haar uitnodigden om lid te worden van een wederzijdse hulpgroep. Daar volgde ze avondcursussen Bulgaars.

Hoewel ze niet kan zeggen dat ze vloeiend Bulgaars spreekt, begrijpt ze het goed en spreekt ze het matig. Desondanks heeft de taalbarrière haar werk niet verstoord. Terugkijkend denkt ze dat als ze de kans had gehad, ze Bulgaars zou zijn gaan leren voordat ze naar het land kwam om beter voorbereid te zijn.

Verhalenbundel: Een verhaal van Anina

Leeftijd:	35
Land van herkomst:	Hongarije
Land van verblijf:	Bulgarije
Jaar van aankomst:	2021

Hoe het begon

Ze kwam naar Bulgarije om persoonlijke redenen met betrekking tot haar gezondheid en was aanvankelijk van plan om iets meer dan een maand te blijven. Vanwege aanhoudende gezondheidsproblemen en behandelingen bleek haar verblijf echter veel langer te duren dan verwacht. De belangrijkste reden voor haar komst zijn de prijzen van gezondheidszorg in Bulgarije in vergelijking met die in Hongarije. Bovendien begreep ze na een lang online onderzoek dat er in Bulgarije, naast traditionele geneeskunde, een aantal alternatieve behandelwijzen zijn - kruiden, verschillende energitherapieën, enz., die niet zo populair en toepasbaar zijn in Hongarije. In eerste instantie kwam ze alleen met haar moeder aan, omdat haar vader in 2015 plotseling was overleden. Ze wilde niet alleen naar een vreemd land reizen en had geen idee wat ze kon verwachten. De eerste paar maanden waren ongelooflijk moeilijk. Ze hadden moeite om door het gezondheidszorgsysteem te navigeren, wisten niet hoe ze naar hun behandelafspraken moesten komen en de artsen begrepen hun behoeften niet helemaal of waren om verschillende redenen niet bereid om hen tegemoet te komen. Gelukkig slaagden ze erin om, ondanks deze uitdagingen, bijna alle administratieve hindernissen te overwinnen en bleven ze uiteindelijk in Bulgarije.

Obstakels en ondersteuning

Ze kwamen onderweg veel obstakels tegen: gebrek aan empathie, begrip en hulp. Tijdens haar behandeling was een stagiair in het ziekenhuis een grote steun. Hij hielp hen met de taalbarrière en hielp zelfs met winkelen, omdat ze het zelfs in de kleine winkels moeilijk hadden. Dankzij hem werd hun verblijf in Bulgarije aangenamer. Na verschillende mislukkingen besloten ze hun verblijf te verlengen, omdat de behandeling ondanks alles een positief resultaat had. Ze keerden kort terug naar Hongarije om meer spullen in te pakken en vonden online een Bulgaars makelaarskantoor, dat hen hielp tijdelijke huisvesting te regelen. Het goede was dat ze niet meteen aan het werk hoefde; ze had dringender taken om zich op te concentreren. Na meer dan twee jaar in Bulgarije begon ze nieuwe vrienden te maken en ging ze vaker uit. Het was in deze tijd dat ze het idee kreeg om een website te maken voor aangepaste schilderijen. Ze had altijd al van kinds af aan van tekenen gehouden, maar nu, met de beschikbare tijd, kon ze zich eindelijk concentreren op haar hobby. Haar moeder en vrienden in Hongarije steunden dit "gekke" idee volledig.

Een succesverhaal

In het begin schilderde en exposeerde ze haar kunstwerken gewoon in een tuin in de buurt. In de lente en zomer waardeerden mensen haar werk en kochten ze wat stukken. Ze stelde geen prijzen vast, ze overwoog zelfs om ze als cadeau weg te geven, maar iedereen stond erop haar iets terug te betalen. Geleidelijk realiseerde ze zich dat ze dit ook in de herfst en winter kon blijven doen, maar daarvoor had ze een plek nodig om haar werk te laten zien. Ze nam contact op met verschillende freelancers en een van hen bleek in Hongarije te hebben gestudeerd, dus ze hadden snel contact. De website sloeg aan en ze begon hem met iedereen te delen: haar kennissen in Bulgarije en die in Hongarije. Ze verwezen ernaar in hun netwerken, plaatsten er berichten over op sociale media, enzovoort. Stap voor stap begon ze veel telefoontjes te ontvangen. Ze realiseerde zich echter al snel hoe uitdagend het was om te communiceren zonder de lokale taal te spreken. Hoewel ze gemiddeld Engels spreekt, begrepen haar Bulgaarse klanten haar niet zo goed. Nu vraagt ze klanten om e-mails te schrijven, zodat ze een online vertaler kan gebruiken om hun verzoeken te begrijpen. Ondanks deze uitdagingen staat ze nog maar aan het begin van haar bedrijf en ze hoopt oprecht dat alles uiteindelijk goed komt.

Communicatie & taal

Ze weet niet zeker welk advies ze anderen in haar situatie moet geven, omdat ze zelf nog geen oplossing heeft gevonden voor de taalbarrière. Het is erg moeilijk en ze werkt er hard aan, waarbij ze vertrouwt op veel online video's en tutorials. Ze kan niet met zekerheid zeggen of ze vooruitgang boekt, vooral omdat haar moeder ook worstelt, aangezien ze nog geen Engels spreekt. Ze gelooft echter dat haar taalvaardigheden met de tijd zullen verbeteren. Ze is van plan om de komende twee jaar in Bulgarije te blijven en erkent dat het niet gemakkelijk zal zijn zonder een basiskennis van het Bulgaars.

Verhalenbundel: Een verhaal van Lidia Dimitrova

Leeftijd:	57
Land van herkomst:	Bulgarije
Land van verblijf:	Nederland
Jaar van aankomst:	2002

Hoe het begon

Ze volgde haar partner, die een internationale carrière wilde nastreven, en kwam met haar man naar Nederland. Ze was er in eerste instantie niet van overtuigd dat verhuizen een goed idee was, maar ze moest haar man toch steunen. Ze was bang voor de verandering, vooral of ze het wel goed zou redden op de nieuwe plek, hoe ze haar leven daar zou inrichten en of de verandering wel goed was.

Obstakels en ondersteuning

In het begin had ze moeite met het gebrek aan gemeenschap, vrienden en naasten, en met de verschillende manieren waarop ze haar vrije tijd doorbracht. Later, toen ze haar bedrijf opende, werd ze geconfronteerd met de uitdaging om niet de juiste contacten te hebben. Het bleek echter een grote hulp om lid te worden van expatgemeenschappen. Net als zij hadden alle leden van deze gemeenschappen hun familie en vrienden achtergelaten in hun thuislanden, en werden ze geconfronteerd met soortgelijke uitdagingen. Ze pakte haar problemen aan door consistent te blijven, haar kennis en vaardigheden up-to-date te houden en doorzettingsvermogen te behouden.

Een succesverhaal

Haar bedrijf biedt webgebaseerd onderwijs voor zowel volwassenen als jongeren in verschillende disciplines. Ze ontwikkelen ook educatieve webplatforms, e-learning softwaretools en mobiele applicaties en nemen deel aan door de EU gefinancierde projecten, voornamelijk in de technologiesector. In het begin voelde ze zich ontworteld, maar na verloop van tijd slaagde ze erin om stukje bij beetje haar nieuwe leven op te bouwen. Het woord 'zichtbaar' vat niet helemaal samen hoe ze zich nu voelt; het woord dat haar het beste beschrijft, is 'geaard'. Omdat ze alleen twee jonge kinderen opvoedde, was het belangrijk voor haar om een bedrijf te starten dat flexibel was, een bedrijf dat haar in staat stelde om op elk moment en vanaf elke locatie te werken. Na drie maanden onderzoek te hebben gedaan naar succesvolle wereldwijde verhalen die aan haar behoeften voldeden, besloot ze zich te richten op het aanbieden van digitale producten, zoals online cursussen, softwaretools en platforms.

Haar advies aan andere vrouwen is: wees zelfverzekerd, consistent en streef er altijd naar om je werk op het hoogste niveau te doen.

Communicatie & taal

Ze leerde de taal door cursussen te volgen, de ene na de andere. De eerste jaren waren behoorlijk moeilijk omdat ze niet helemaal begreep wat mensen zeiden, en de administratieve procedures waren ook uitdagend, voornamelijk vanwege de taalbarrière. Zodra ze aankwam, realiseerde ze zich dat het zonder de taal onmogelijk zou zijn om te overleven, dus deed ze er alles aan om haar spreek- en schrijfvaardigheden te verbeteren.

Verhalenbundel: Een verhaal van Gergana Bogdanova

Leeftijd:	26
Land van herkomst:	Bulgarije
Land van verblijf:	Nederland
Jaar van aankomst:	2017

Hoe het begon

Ze verhuisde voor haar studie en een betere toekomst, en kwam alleen. Zelfs voordat ze besloot om in het buitenland te gaan studeren, overwoog ze zorgvuldig of ze deze uitdaging aan zou kunnen. Het was geen spontane beslissing, maar een weloverwogen beslissing, besproken met haar familie en vrienden. Ze werkt nu als HR Business Partner bij een multinationale mediacorporatie.

Obstakels en ondersteuning

In het begin had ze te maken met een taalbarrière en een verandering in mindset met betrekking tot de levensstijl in haar nieuwe land, samen met de uitdaging om haar plek in de maatschappij te vinden en het gevoel te hebben dat ze er echt bij hoorde. Haar vrienden waren instrumenteel in het helpen integreren van haar, en de studievereniging van de school (een gemeenschapsorganisatie) speelde ook een belangrijke rol. De eerste paar maanden waren erg interessant omdat ze veel nieuwe dingen ontdekte.

Nu voelt ze zich veel zichtbaarder. Ze gelooft dat volharding de sleutel was tot het oplossen van haar problemen, omdat ze vragen bleef stellen. Voor haar was de enige oplossing volharding: voortdurend op zoek naar antwoorden en vastberaden blijven.

Een succesverhaal

Ze studeerde International Business Management en was altijd omringd door ondernemers in haar familie. De COVID-pandemie bracht uitdagingen met zich mee en omdat er geen werk beschikbaar was, werd ze gedwongen om outside the box te denken. Deze periode zorgde ervoor dat ze zich helemaal klaar voelde om haar eigen bedrijf op te zetten.

Haar advies aan anderen is om na te denken over hoe ze zichzelf in de maatschappij willen implementeren en er deel van willen uitmaken. Het gaat niet alleen om het soort werk dat je wilt doen, maar ook om hoe je kunt integreren in de levensstijl van de plek waar je woont.

Communicatie & taal

Ze had een redelijk goed niveau Engels voordat ze vertrok, wat haar extra vertrouwen gaf dat ze het zou redden als ze eenmaal daar was. Later realiseerde ze zich echter dat Engels niet genoeg was. Om zich aan te passen en echt deel uit te maken van de maatschappij op de manier die ze wilde en voor ogen had, moest ze de lokale taal goed beheersen en niet alleen op haar Engels vertrouwen. Ze leerde de taal op de universiteit. Haar advies aan anderen is: leer de taal, want het zal je veel helpen.

Verhalenbundel: Een verhaal van Anja Tjallema

Leeftijd:	52
Land van herkomst:	Rusland
Land van verblijf:	Nederland
Jaar van aankomst:	2006

Hoe het begon

Ze kwam alleen om te trouwen. Haar verhaal en vertrek werden ingegeven door haar liefde; het was niet iets gepland of gedroomd, maar eerder hoe de omstandigheden zich ontvouwen. Dit belemmerde haar persoonlijke groei echter niet, integendeel. Door volharding en inspanning werkt ze nu als vertaler en tolk.

Obstakels en ondersteuning

Ze kan niet eens beschrijven hoe ze zich voelde tijdens de eerste paar maanden, maar in plaats van zich verloren te voelen, zou ze zeggen dat ze zich ontworteld voelde, zonder enige connectie met wat dan ook op dat moment. De familie van haar man steunde haar enorm en hielp haar zo snel mogelijk Nederlands te leren. Ze schreef zich ook in voor nieuwe studies, waar ze vrienden maakte die haar hielpen de cultuur beter te begrijpen. Onder deze studies werd ze communicatietrainer en sloot ze zich aan bij het Young Trainers Network, waar medeleden een belangrijke rol speelden bij haar integratie. Haar drie grootste uitdagingen waren:

De taal leren,
De cultuur begrijpen,
Zinvol werk vinden.

Een succesverhaal

Het begon allemaal omdat ze altijd een sterke drang had om te leren. Ze was actief bezig met het ontdekken van de mentaliteit van het land en door haar studies was ze in staat om te slagen. Toen ze met huidige uitdagingen werd geconfronteerd, praatte ze meestal met haar man en zocht ze online naar informatie. Wanneer ze vragen had, zocht ze ze op internet op. Ze heeft altijd graag meer willen studeren.

Haar advies aan anderen is: Leer zo snel mogelijk Nederlands! De taal spreken zal je helpen om serieuzer genomen te worden. Als je niet goed Nederlands spreekt, kijken mensen misschien op je neer. Ze benadrukt ook het belang van naar school gaan, waar je leeftijdsgenoten vindt die je kunnen steunen en die jij op jouw beurt kunt steunen.

Communicatie & taal

Ze vond meteen een taalschool en wijdde een jaar lang alleen aan het leren van Nederlands. De cursus was intensief en vereiste 24 uur studie per week. Volgens haar is geen enkele taal gemakkelijk te leren; doorzettingsvermogen is essentieel om resultaten te boeken. Ze gelooft dat Nederlands een moeilijke taal is, maar dat heeft haar geen moment doen opgeven. In plaats daarvan spant ze zich elke dag in om haar communicatie met de wereld om haar heen te verbeteren.

Verhalenbundel: Een verhaal van Elizabeth Nentcheva

Leeftijd:	21
Land van herkomst:	Bulgarije
Land van verblijf:	Nederland
Jaar van aankomst:	2022

Hoe het begon

Ze kwam alleen om te studeren. Net als veel andere jongeren wist ze wat ze wilde studeren en, belangrijker nog, ze voelde dat in haar thuisland blijven geen haalbaar pad voor haar toekomst zou bieden. De beslissing om te vertrekken was niet makkelijk, gezien de vele onzekerheden: of ze het zou redden in een onbekend land, waar ze zou wonen, of ze zich zou aanpassen, de cursus zou afhandelen en, het allerbelangrijkste, of ze zich op haar gemak zou voelen wetende dat ze de hele tijd alleen zou zijn. Momenteel maakt ze handgemaakte artikelen en runt ze haar kleine start-upbedrijf.

Obstakels en ondersteuning

De drie grootste uitdagingen waar ze voor stond waren: het uitzoeken van gemeentelijke details, het aanpassen aan de nieuwe cultuur en het omgaan met het gebrek aan sociaal leven. Lokale gemeenschapsorganisaties, steungroepen, vrienden en burens speelden een cruciale rol in haar aanpassingsproces. Ze geeft zelf toe dat ze als jongere dacht dat aanpassing gemakkelijk zou zijn en dat ze snel zou wennen aan de nieuwe manier van leven. Nu realiseert ze zich hoe moeilijk het in het begin was, vooral zonder haar familie aan haar zijde.

Een succesverhaal

Ze is al een tijdje bezig met haar handwerk en vindt dat ze het goed doet. Veel van haar vrienden steunen en promoten haar producten. Momenteel volgt ze verkoopvaardigheids cursussen om haar vaardigheden op dat gebied te vergroten. Ze lost haar problemen op door te vertrouwen op mensen om haar heen. Haar advies aan anderen is om niet op te geven, want Nederland is een heel veilig land met veel mogelijkheden.

Communicatie & taal

Ze leerde vooral van situaties uit het echte leven. Misschien vanwege haar leeftijd, past ze zich makkelijk aan en maakt ze zich geen zorgen als ze de taal niet goed beheerst. Ze begrijpt dat het een ingewikkeld proces is, dus blijft ze haar taalvaardigheden elke dag verbeteren. Ze gebruikt vaak online leerapps om haar vooruitgang te helpen.

Verhalenbundel: Een verhaal van Anna

Leeftijd:	55
Land van herkomst:	Rusland
Land van verblijf:	Nederland
Jaar van aankomst:	2006

Hoe het begon

Ze besloot om haar geboorteland te verlaten om werkredenen, ze kwam alleen. Nu werkt ze als universitair docent en volwasseneneducator. De drie grootste uitdagingen waar ze voor stond waren: geen netwerk van leeftijdsgenoten en collega's hebben, omgaan met stereotypering en discriminatie. Ze startte haar eigen bedrijf, omdat ze niet werd erkend op haar werk.

Obstakels en ondersteuning

Haar vrienden en migrantenorganisaties gaven haar enorme steun. Hoewel ze door haar collega's werd geaccepteerd, kreeg ze nog steeds te maken met stereotypen van de lokale bevolking, waaronder burens, gemeentepersoneel, bankbedienden en medisch personeel. Om deze uitdagingen het hoofd te bieden, werkte ze 10 keer harder dan de lokale bevolking, zocht ze naar kansen en creëerde ze haar eigen partnerschappen tussen migranten en minderheden.

Een succesverhaal

Haar advies aan anderen is: denk niet dat het een paradijs is. Werk hard en geef niet op. Beheers je verwachtingen. Je kinderen worden beschouwd als "tweedegeneratiemigranten" en je kleinkinderen zullen "derdegeneratiemigranten" zijn. Als je hebt besloten om je leven te veranderen, ben je een overlever en dat is je grootste voordeel ten opzichte van de lokale bevolking. Vergeet niet dat zij in een kas zijn opgegroeid. Gebruik je moed en veerkracht om te vechten voor een beter leven.

Communicatie & taal

Ze leerde de taal door een combinatie van gratis cursussen, betaalde cursussen en zelfstudie. Ze is van mening dat verschillende methoden om een taal te leren uitgeprobeerd en gecombineerd moeten worden, omdat elke taal op zijn eigen manier complex is. Leren kan niet zonder persoonlijke ambitie en de drive om elke dag beter te zijn dan de dag ervoor.

Verzameling verhalen: Een verhaal van Tetiana Bulana

Leeftijd:	40
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Polen
Jaar van aankomst:	2014

Hoe het begon

Tetiana's eerste uitzetting vond plaats in 2014 na de annexatie van de Krim door de Russische Federatie. Ze woonde met haar familie in Dnipropetrovsk, maar ze verhuisden naar Lviv. Omdat de uitzetting succesvol was en soepel verliep, besloten zij en haar man om van land van verblijf te veranderen. Ze kozen voor Polen, onder andere vanwege de vele overeenkomsten met betrekking tot de taal of culturele aspecten. De uitzetting werd niet ingegeven door financiële overwegingen, ze waren gewoon geïnteresseerd om in een ander land te wonen. Ze heeft een man en twee kinderen (een zoon en een dochter). Ze verhuisden niet naar Polen voor iemand of om speciale redenen. Het was hun onafhankelijke beslissing. Eerder werkte haar man af en toe in Polen.

Obstakels en ondersteuning

Het eerste obstakel dat Tetiana tegenkwam was de taalbarrière en de onvoldoende kennis van het Poolse onderwijssysteem, dat enorm verschilt van het Oekraïense. Ze heeft namelijk twee kinderen die naar school gaan, dus ze kwam veel onverwachte problemen tegen.

Tetiana beweert dat haar familie hartelijk werd verwelkomd door de Poolse gemeenschap. Alle mensen waren betrokken en gaven haar veel steun. Ze kreeg geen enkele steun van de overheid, NGO's of andere migrantenvrouwen toen ze in Polen aankwam. Sterker nog, ze heeft zelfs geen aanspraak gemaakt op dit soort hulp, het was niet nodig voor haar familie om het te handhaven. Tetiana volgde de Poolse taalcursus gratis in de bibliotheek. Ze schreef zich ook gratis in als student aan de vervolgopleiding (Faculteit Accountancy). Ze geeft toe dat de bovenstaande mogelijkheden haar enorm hebben geholpen.

Tijdens haar vestigingsproces had ze tijdelijk problemen met het vinden van een (huur)appartement voor haar gezin, omdat de eigenaren van het appartement geen huisdieren en kleine kinderen wilden accepteren.

Ze overwon de eerste obstakels toen ze de cursus Pools volgde en boekte heel snel vooruitgang. In het begin werkte ze niet, dus besteedde ze veel tijd aan het leren van de taal, integratie met lokale gemeenschappen, reizen/expedities, bezoeken aan musea. Tetiana denkt dat ondersteuning cruciaal is voor snelle aanpassing aan een nieuwe omgeving. Ze werd ondersteund door Fundacja Wydarzeń Masowych, die veel integratie- en culturele activiteiten organiseerde voor Oekraïners. Toen voelde ze zich niet zo vervreemd. Door deel te nemen aan deze evenementen bleef haar culturele identiteit behouden.

Een succesverhaal

Tetiana leerde op eigen houtje over het onderwijssysteem in Polen. En nu instrueert ze anderen, bijvoorbeeld door informatieve bijeenkomsten te houden over het onderwijssysteem in Polen voor Oekraïners. Ze geeft interviews en schrijft artikelen over het onderwijssysteem in Polen voor een Oekraïens e-portaal. Ze werkt als intercultureel assistent in een Poolse school, hoewel ze aan het begin van haar verblijf in Polen meubels ontwierp in een van de bedrijven. Ze leidt sociale groepen. (ca. 2000 deelnemers uit Krakau), informeert, helpt en ondersteunt. Tetiana verzamelt ook andere assistenten die ambiëren om op scholen te werken en voert bijeenkomsten, supervises of interviews voor hen uit. Ze pleit uitgebreid in het Poolse parlement, werkt met ambtenaren, pakt problemen van Oekraïense kinderen en gezinnen in Polen aan, o.a. bij het ministerie van Onderwijs, bij bijeenkomsten met raadsleden, de leden van de Onderwijsraad en minister voor Gelijkheid Katarzyna Kotula. Ze is een gecertificeerde zelfverdedigings- en assertiviteitstrainer voor vrouwen in de wendo-methode.

Tetiana is een zeer zelfverzekerde en ambitieuze vrouw. Ze realiseert zich dat mensen om haar heen haar hulp herkennen en waarderen. Het is als een drijvende kracht voor haar. Ze wil haar zelfbepleitingsactiviteit uitbreiden en wil gehoord worden, wetende dat UKR-ouders en -leerlingen met veel problemen worstelen, waaronder discriminatie. Voor een dieper inzicht in haar activiteit is hier de link: <https://www.bing.com/search?q=facebook&form=ANNTH1&refig=cfd14b44f6ae46e29f8195923400d9ad&pc=U531&pq=f&pqlth=1&assgl=8&sgcn=facebook&q=HS&smvpcn=0&swbcn=10&sc=10-1&sp=1&ghc=0&cvid=cfd14b44f6ae46e29f8195923400d9ad&clckatsg=1&hsmssg=0>

Tetiana raakte teleurgesteld toen ze op de school van haar kinderen discriminerende handelingen zag jegens Oekraïners. Haar kinderen waren beledigd en werden uitgesloten van belangrijke klassenfuncties/verantwoordelijkheden. De vrouw vertelt dat deze situaties haar perceptie van de Poolse maatschappij hebben veranderd, waarvan de houding ten opzichte van Oekraïners onverwachts is veranderd, maar wel heel zichtbaar en hoorbaar.

Communicatie & taal

Tetiana had communicatieproblemen toen ze met leraren op school sprak, boodschappen deed op verschillende kantoren of bij de dokter was. Ze kreeg echter veel steun en stond niet onder tijdsdruk, vooral niet op kantoren waar ze een één-op-één gesprek kon voeren. De gratis taalcursus in de bibliotheek was erg intensief. Ze gebruikte geen programma's of extra bronnen. Ze probeerde logisch te denken en de betekenis van verschillende woorden of zinnen uit de context te halen. Ze zocht de woorden niet op in online woordenboeken. Ze dwong zichzelf om te denken in een taal van het land waar ze woonde. Tetiana deed mee aan integratieve activiteiten/evenementen. Om haar Pools te verbeteren las ze ook veel romantische verhalen in het Pools, uiteraard hun vereenvoudigde versies.

Haar tip voor toekomstige migranten is om gewoon vertrouwd te raken met de cultuur van een nieuw land en de taal, als de verhuizing gepland is. Ze raadt Polen aan omdat er veel instellingen en organisaties zijn die Oekraïense families ondersteunen.

Verhalenbundel: Een verhaal van Diana Sopilko

Leeftijd:	19
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Polen
Jaar van aankomst:	2022

Hoe het begon

Diana verhuisde direct na het uitbreken van de oorlog in Oekraïne naar Polen. Haar ouders waren toen in het buitenland en om veiligheidsredenen besloten ze dat ze naar Polen zou verhuizen. Ze kwam dus alleen in Polen aan, zonder familieleden. Het was een heel snel en spontaan besluit. Ondanks plotselinge veranderingen in het leven van zo'n jonge vrouw, werd ze juist opener voor mensen. Hier, in Polen, begon ze haar studie.

Obstakels en ondersteuning

Diana ervoer in het begin een cultuurschok. Veel dingen en gedragingen waren heel anders dan ze gewend was in Oekraïne. Ze bezocht Polen eerder een tijdje, maar ze kon geen culturele verschillen waarnemen. Wat haar ongelooflijke steun gaf, was de Poolse jeugdgemeenschap waarmee ze constant in contact stond, dagelijks converseerde en die haar enorm hielp een nieuwe taal te assimileren. Diana voelde zich nooit vervreemd. Ze werd hartelijk verwelkomd door de lokale gemeenschap, vooral op de universiteit. Soms wordt haar gevraagd naar haar afkomst vanwege haar buitenlands klinkende accent, maar het stoort haar niet en zorgt er niet voor dat ze zich slechter voelt. Diana heeft nooit gebruikgemaakt van financiële of psycho-emotionele steun. Ze kent geen instellingen of organisaties die Oekraïners integreren in de samenleving, hoewel ze zich wel bewust is van hun bestaan.

Een succesverhaal

Voor Diana heeft succes een persoonlijke dimensie. Ze is geneigd om talen te leren. Ze spreekt Oekraïens, Engels, Duits, Russisch en Pools. Dankzij haar intrinsieke motivatie en ambitie werd ze al op jonge leeftijd onafhankelijk en zelfvoorzienend. Diana deelde geen enkel verhaal of ervaring die een significante impact had op haar perceptie van Polen of haar persoonlijke succes. Ze weet voorlopig nog niet of ze permanent in Polen zal blijven, maar haar droom is om haar studie succesvol af te ronden, zichzelf verder te ontwikkelen en zichzelf te vervullen op verschillende vlakken, niet alleen op het gebied van talen.

Diana is zich bewust van de culturele verschillen tussen Polen en Oekraïne, maar haar houding ten opzichte van de Poolse bevolking was positief. Wat betreft vrouwen die overwegen om naar Polen te migreren, stelt ze voor om klaar te zijn voor zelfredzaamheid en een enorme verantwoordelijkheid voor zichzelf.

Communicatie & taal

Diana ondervond communicatiebarrières op verschillende kantoren of tijdens doktersafspraken, waar ze de symptomen van een ziekte niet pertinent kon beschrijven. Ze is een typische introvert, dus als ze haar gedachten niet in het Pools kan uiten, wordt ze stil. De beste remedie voor haar taalbarrière was voortdurende aanwezigheid onder Poolse jongeren, naar hen luisteren en smalltalk. Diana las ook veel - voornamelijk artikelen en Poolse kranten. Het hielp haar enorm. Ze leerde grammaticaregels op eigen houtje. Ze had ook wat privélessen gehad voordat ze aan de universiteit begon. Een echte doorbraak in haar verbetering en vloeiendheid van de Poolse taal was echter toen ze aan de universiteit begon met studeren.

Verhalenbundel: Een verhaal van Yuliia Pugolovko

Leeftijd:	26
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Polen
Jaar van aankomst:	2017

Hoe het begon

Yuliia komt uit Odessa in Oekraïne. Toen ze van school afkwam, besloot ze naar Warschau te gaan om haar opleiding voort te zetten, aangezien Odessa een zeer gerussificeerde stad is. Ze begon haar studie aan de Faculteit Journalistiek: Mediabeeld van mensen en instellingen. Yuliia was alleen in Warschau, zonder familieleden. Ze moest in haar eentje omgaan met een nieuwe situatie.

Obstakels en ondersteuning

Volgens het Oekraïense onderwijssysteem beginnen jonge Oekraïners al op zeer jonge leeftijd met studeren, waardoor ze zich geïsoleerd of buitengesloten voelen op de universiteit, vooral als de groepen gemengd zijn en elk leeftijdsverschil en emotionele volwassenheid (bijv. Poolse studenten) erg opvallen. Voor Yuliia was dit een van de grootste uitdagingen: discrepantie in ervaringen, geen integratiedimensie tijdens de lessen, geen aparte groepen die alleen uit Oekraïners bestonden. Ondanks het bovenstaande ongemak werd ze zeer verwelkomd door Poolse studenten en de lokale gemeenschap. Ze voelde zich niet minderwaardig als buitenlander.

Yuliia kreeg veel steun van het bedrijf dat haar reis en verblijf in Polen organiseerde en alle formaliteiten regelde, inclusief een studentenvisum. Dankzij deze hulp hoefde ze niet naar kantoor te gaan en veel boodschappen te doen, terwijl ze tegelijkertijd worstelde met de taal. In het begin woonde ze samen met andere Oekraïense meisjes, wat haar hielp haar culturele identiteit te behouden. Alle meisjes leerden Pools door samen te werken.

Een succesverhaal

Yuliia claimde geen hulp van externe instellingen. Ze heeft haar ervaring en kennis zelf opgedaan. Nu is ze vrijwilliger en helpt ze anderen. Toen ze klaar was met haar studie, keerde ze een tijdje terug naar Oekraïne, waar ze stage liep bij het Ministerie van Volksgezondheid. Ze beheerde daar de sociale media. Omdat haar geboortestad een zakenpartner is van Krakau, werd haar aangeboden om te werken als tolk tijdens de vastgoedbeurs die in Krakau werd georganiseerd. En zo begon haar avontuur met deze oude Poolse stad. Toen de oorlog in Oekraïne uitbrak, verklaarde Yuliia zich vrijwilliger en begon ze haar landgenoten te helpen bij het zoeken naar huisvesting. Ze stuurde ook duizenden mensen naar het buitenland. Ze werkte grotendeels samen met de gemeente Krakau. Yuliia heeft ook een ervaring die haar perceptie van Poolse mensen aanzienlijk heeft beïnvloed. Ze hoort nu veel vijandige stemmen tegenover Oekraïners. Daarom voelt ze zich soms afgewezen of verbannen.

Wat zou ze andere vrouwen aanraden die van plan zijn te migreren? Om een soort routekaart in gedachten te hebben. Om de plekken te verkennen waar het makkelijker is om te werken, te leven of waar ze een grotere groep landgenoten kunnen ontmoeten. Als het mogelijk is, raadt ze niet aan om alleen te gaan. Wie er ook gaat migreren, ze moeten van tevoren de taal leren. Ze vindt dat iedereen deel moet nemen aan interculturele bijeenkomsten en trainingen, met mensen moet praten, ervaringen moet delen, gewoon open moet staan. Elke vrouw die van plan is om naar Polen te verhuizen, moet zich vertrouwd maken met de Poolse cultuur en de algemene regels accepteren.

Yuliia wil graag de tweede studie afronden en als bedrijfspsycholoog aan de slag. Ze wil ook haar activiteiten uitbreiden ten gunste van haar landgenoten, bijvoorbeeld het opzetten van het Oekraïense Huis in Krakau, zonder politieke invloed.

Communicatie & taal

Yuliia was mede-eigenaar van een appartement met andere Oekraïense meisjes, wat haar erg hielp bij haar integratie in de nieuwe maatschappij, omdat ze niet alleen was met haar zorgen. De meisjes leerden de taal collectief en hielpen elkaar dus. In het begin had Yuliia wat communicatieproblemen op het werk, maar de werkomgeving, waar ze gedwongen werd een nieuwe taal te gebruiken, leidde haar naar taalvaardigheid. Naast zelfstudie leerde ze ook Pools op de universiteit, omdat ze zich gratis kon inschrijven voor de cursus. Ze geeft openlijk toe dat dagelijkse studies haar dwongen om constant naar Poolse klanken te luisteren. Bovendien gebruikte ze een TVN24-app om elke dag naar het nieuws te luisteren. Niettemin zorgde de typische onderdompeling door zinvolle context en co-presence met Polen ervoor dat ze taalvaardigheid ontwikkelde.

Verzameling verhalen: Oleksandra Tokar

Leeftijd:	20
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Polen
Jaar van aankomst:	2021

Hoe het begon

Oleksandra kwam naar Polen, naar Krakau, om te studeren. Ze droomde er voor het eerst over in 2019, toen ze met haar familie als toerist Krakau bezocht, om wat bezienswaardigheden te bekijken en "Europa te zien". Ze was toen 15 jaar oud en had een romantische ziel. Ze vond de stad erg leuk, inclusief bijvoorbeeld de gebouwen van de Jagiellonische Universiteit, waar ze later studeerde. Zoals ze zelf zegt: "Ik heb mijn ziel en hart in Krakau achtergelaten, dus ik wilde terugkomen om ze op te halen". Ze was de eerste die naar Polen kwam onder haar familie of vrienden, en totdat de invasie van Oekraïne begon, ging er niemand met haar mee.

Obstakels en ondersteuning

De grootste uitdaging in het begin was het gevoel van vervreemding en eenzaamheid. Toen ze aankwam, was ze pas 17 en moest ze het alleen zien te rooien. Ze had last van identiteitscrises en vroeg zich af of ze niet te jong was om te studeren. Het was moeilijk voor haar om een gesprek te beginnen met oudere collega's (in Polen beginnen mensen met hun studie op 19-jarige leeftijd). Ze had echter het geluk om een Poolse persoon in haar studentengroep te ontmoeten, die haar veel hielp. Bovendien was haar groep vanwege het vakgebied (Europese studies) internationaal, wat ook een groter gevoel van verbondenheid gaf.

Een andere uitdaging waren de formaliteiten. Ze wist niet waar ze terecht kon voor hulp, hoe ze om moest gaan met de problemen rondom haar studie. De eerste paar dagen waren erg moeilijk. Ze had problemen met de inschrijving, huisvesting en het terugbetalen van geld. Uiteindelijk werd alles opgelost, hoewel het stressvol was.

De Poolse taal was voor haar geen uitdaging, omdat ze die al kende, maar soms stoorde het aparte accent haar, waardoor haar gesprekspartners hun houding veranderden. Oleksandra benadrukt dat het grotendeels afhangt van de persoon met wie je te maken hebt, maar haar werd vaak gevraagd waar ze vandaan kwam. Hoewel ze op kantoor geen problemen had omdat ze de taal op B2-niveau kende, wat haar veel kansen gaf, speelde er soms twijfel aan zichzelf mee.

Ze ontdekte pas organisaties voor buitenlanders toen ze begon met werken, dus ze hadden geen grote impact op haar aanpassingsproces. Ze kreeg ook geen steun van de overheid of NGO's tot 2022. Toen de invasie van Oekraïne begon, was ze in Oekraïne voor een semestervakantie. Ze keerde terug met haar moeder en jongere zus en maakte gebruik van de steun die de overheid bood.

Een succesverhaal

Voor Oleksandra betekent succes een vredig leven, doelen bereiken, dromen waarmaken, dingen doen die ooit onmogelijk werden geacht. Het gaat om persoonlijk succes – zelfontplooiing, emotionele balans, maar ook om professioneel succes – erkenning in de sector of sociaal succes – goede relaties met andere mensen, blijvende vriendschappen. Dit interview is een zekere prestatie en veredeling voor haar, omdat ze zelf veel interviews heeft gedaan.

Oleksandra heeft haar bachelordiploma behaald en zit nu in het eerste jaar van haar masteropleiding aan de faculteit Politicologie en Internationale Studies. Tegelijkertijd is ze bijna vanaf het begin vrijwilliger bij haar faculteit en in 2022 werd ze vanwege haar goede taalniveau geselecteerd voor andere activiteiten. Momenteel werkt ze als vertaler/tolk, bewerkt en analyseert ze verschillende teksten en documenten, voert ze interviews en evenementen uit en is ze betrokken bij de SKILL Association. Onlangs nam ze deel aan het evenement Campus Polska Przyszłości, waar ze als spreker sprak over NGO's. Ze is blij waar ze is, ze ontwikkelt zich persoonlijk en professioneel, maar ze voelt zich nog niet als een succesvol persoon. Ze beschouwt goede kennis van het Pools en Engels, bereidheid om mensen te ontmoeten, te praten en naar ze te luisteren, hun steun en aanwezigheid, en vastberadenheid en motivatie die het biedt om gemotiveerd te blijven als de belangrijkste factoren van haar succes. Het is ook belangrijk om te werken aan de migrantenkwesties, die haar na aan het hart liggen, en het imago van Oekraïne te verbeteren, dat ze al 2 jaar niet meer heeft bezocht.

Ze adviseert andere vrouwen die overwegen om naar Polen te migreren om de taal te leren, de cultuur te leren kennen en niet vast te houden aan mensen uit hun eigen land. Het begrijpen van de wetten en formele procedures is ook erg belangrijk. Het belang van het opbouwen van relaties, gesprekken en interacties met mensen mag niet worden over het hoofd gezien, want als we anderen begrijpen, begrijpen zij ons.

Oleksandra gelooft dat de overheid en NGO's een beter gedefinieerde missie en doel van hulp moeten hebben, moeten weten welke groepen ze helpen en wat ze nodig hebben. NGO-teams moeten verschillende trainingen en cursussen volgen over basis Oekraïens. Een sterke aanwezigheid op sociale media, het bouwen van teams en betrokkenheid, evenals het organiseren van integratie-evenementen om banden te creëren met lokale mensen met vergelijkbare interesses of behoeften, zijn ook belangrijk.

Communicatie & taal

Oleksandra begon op 15-jarige leeftijd met het leren van Pools en twee jaar later, in 2021, had ze al een B2-niveau behaald. Tijdens het leren gebruikte ze:

de hulp van een Poolse taalleraar, met wie ik 3 keer per week via Skype afsprak,

- Poolse YouTube, waar ze elke dag naar haar favoriete kanalen en makers keek of luisterde, zelfs terwijl ze andere dingen deed, bijvoorbeeld wiskunde,
- de organisatie "Study in Poland", die geesteswetenschappelijke lessen over de geschiedenis van de Poolse kunst organiseerde, waaraan ze online kon deelnemen,
- boeken, bloggers en ander materiaal voor zelfstudie.

Oleksandra benadrukt dat je het echt moet willen om zulke snelle resultaten te behalen. Het is belangrijk om meer te doen dan je wordt opgedragen, bijvoorbeeld tijdens de cursus, constant herhalen, veel luisteren en proberen met een accent te spreken. Ze raadt zelf kanalen aan zoals Kryminatorium (www.youtube.com/@Kryminatorium), Imponderabilia (www.youtube.com/@ImponderabiliaTV) of 7 Meters Underground (www.youtube.com/c/7metrówpodziemią).

Verhalenbundel: Een verhaal van Daryna Onyshko

Leeftijd:	27
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Polen
Jaar van aankomst:	2014

Hoe het begon

Daryna komt uit Lutsk in de regio Volyn, waar, vanwege de geschiedenis van de regio, veel mensen Pools spreken en over Polen praten. Toen Daryna 10 was, begon ze Pools te leren dankzij haar moeder. Vanaf het begin had haar moeder een visioen van de mogelijkheid om te studeren en later te werken in de EU. Het was bijna altijd vanzelfsprekend voor haar om naar Polen te komen om te studeren. Vooral omdat Kiev verder weg lag dan Polen. De periode waarin de Revolutie van de Waardigheid in Oekraïne plaatsvond in 2014 viel samen met het moment waarop ze moest beslissen over de richting van haar studie. Ze besloot internationale betrekkingen te studeren aan de universiteit in Wrocław. Daryna was toen 17 en was de enige persoon van haar familie en vrienden die naar Polen kwam.

Obstakels en ondersteuning

De Poolse taal was voor Daryna geen probleem, ook al sprak ze die nog niet vloeiend. Bovendien waren er in Wrocław veel buitenlanders, dus ze kon haar weg goed vinden.

De uitdaging die ze tegenkwam was de buitensporige en soms onbegrijpelijke bureaucratie. Toen ze opnieuw probeerde een verblijfskaart aan te vragen, kreeg ze een weigering, wat een grote verrassing voor haar was. Het was noodzakelijk om contact op te nemen met een advocaat, die hielp de situatie op te lossen. Toen ze begon met werken, werd de kwestie van belasting en het overdragen van de belastingidentiteit naar Polen een probleem, omdat er nergens relevante informatie te vinden was. De instructies waren niet gemakkelijk verkrijgbaar en mensen op kantoor waren niet behulpzaam.

Aan het begin van haar verblijf in Polen kreeg ze geen speciale hulp van de overheid of NGO's, maar ze wist ook niet dat er plekken waren waar ze die kon vinden. Het probleem was het gebrek aan informatie, want pas na 2-3 jaar van haar verblijf en activiteit in het honorair consulaat van Oekraïne, kwam ze de Foundation Ukraine tegen, gerund door Oekraïners en die nieuwkomers helpt. Momenteel is de situatie beter. Er worden veel Q&A-bijeenkomsten gehouden, waar migranten de nodige informatie kunnen krijgen.

Ondanks de moeilijkheden voelde Daryna zich vanaf het begin op haar gemak in Polen. Ze had erg goede relaties, zowel in haar studentengroep als in de slaapzaal waar ze woonde. Het hielp ook dat ze niet alleen vast zat aan andere mensen uit Oekraïne, waardoor ze zich niet geïsoleerd voelde. Er waren maar 4 buitenlanders in haar studentengroep, wat haar ook hielp met haar integratie.

Een succesverhaal

Voor Daryna is succes de kans om zichzelf te vervullen, om je potentieel te gebruiken door werk en toewijding, om een gevoel van missie te hebben, om de wereld ten goede te beïnvloeden. Ze werkt op het gebied van democratie en mensenrechten in de Gemeenschap van Democratieën. Het is een intergouvernementele organisatie die samenwerkt met de ministeries van Buitenlandse Zaken van 30 landen. Haar activiteiten zijn gericht op het internationale niveau.

Haar eerste succes was het ontvangen van een masterbeurs van het Nationaal Agentschap voor Academische Uitwisseling (een programma van de Poolse overheid).

Haar tweede succes was dat ze werd aangenomen om te werken in het vakgebied dat ze had gestudeerd. In 2017 begon ze bij de Community of Democracies als stagiaire en na een korte pauze begon ze aan een vaste baan. Eerst was ze assistent, daarna associate, coördinator, momenteel is ze gepromoveerd tot projectmanager voor jongerenparticipatie in democratie. Haar grootste barrière, maar ook motivatie, was haar leeftijd, en specifiek hoe ze door anderen werd gezien door het prisma van haar jonge leeftijd. Om gewaardeerd te worden, moest ze meer doen dan anderen. Het feit dat ze een vrouw is, hielp ook niet. Ze weet dat niet ieders pad even moeilijk en intensief was. Daryna studeerde fulltime en werkte fulltime. Naast haar studie breidde ze haar kennis uit aan de European Academy of Diplomacy en de tweede die betrekking had op veiligheid, was ze op Erasmus in Noorwegen.

Ze gelooft dat de belangrijkste factor voor succes de wens is om relaties met andere mensen op te bouwen en het geloof dat mensen goed zijn en haar willen helpen, omdat je nooit weet welke kansen een bepaalde kennis kan bieden. Daryna moedigt ook aan om betrokken te raken bij academische kringen, extra activiteiten, sport en vrijwilligerswerk, waar je mensen van je eigen leeftijd en met dezelfde interesses kunt ontmoeten.

Communicatie & taal

Academisch Pools was niet makkelijk, maar ondanks dat voelde Daryna zich taalkundig goed, omdat ze Pools leerde sinds ze een kind was. Wrocław is een studentenstad, vol met jongeren die makkelijk in contact te komen zijn. Volgens haar lijken Oekraïners en Polen ook mentaal en visueel op elkaar, wat de communicatie ook makkelijker maakt, als je niet al je tijd wilt doorbrengen met "je eigen mensen", d.w.z. andere Oekraïners.

Daryna's overgrootvader was Pools, maar dit was niet voldoende gedocumenteerd en daarom had ze geen Poolse kaart. Als kind was ze echter ingeschreven bij de Vereniging van Polen in Lutsk. Ze kon daar deelnemen aan groepslessen Pools. Deze vonden twee keer per week na school plaats. Bovendien organiseerde de Vereniging jeugdvakantiereizen naar Polen. Op de middelbare school had Daryna drie keer per week een taalleraar. Daarnaast bezocht ze de Rooms-Katholieke Kerk in Lutsk, waar ze Pools kon luisteren en kon deelnemen aan reizen naar Polen. Ze reisde ook met haar moeder naar Polen, wat haar over het algemeen hielp om aan het land te wennen.

Daryna hoefde geen Poolse lessen te volgen nadat ze aankwam, maar ze weet dat dergelijke hulp beschikbaar is in het Oekraïense Huis in Warschau, waar ze momenteel woont. Ze raadt ook een platform aan om Pools te leren voor Oekraïense jongeren, gemaakt door een vriend van haar – Language Supp (<https://www.languagesupp.org/>).

Verhalenbundel: Het verhaal van Emel Shamma

Leeftijd:	35
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Turkiye
Jaar van aankomst:	2017

Hoe het begon

Nadat ze in 2017 gedwongen werd haar thuisland te verlaten vanwege de burgeroorlog, werd Emel Shamma, die in Aleppo, Syrië woonde, de eerste vrouwelijke industrieel van Turkije met een tijdelijke beschermingsstatus, na een uitdagende reis van drie jaar. Shamma werkte aanvankelijk in een beroepsopleiding en in een Turkse fruitfabriek, met documentatie van de Kamer van Koophandel van Gaziantep. Later richtte ze met subsidie van de Verenigde Naties haar eigen Turkse fruitfabriek op binnen het Women Entrepreneur Support Center.

Emel Shamma, die speciale Turkse lekkernijen produceert door Syrische kruiden toe te voegen aan Turks fruit, wil haar merk naar een wereldwijd niveau tillen. Ze gaf aan dat ze grote moeilijkheden heeft ondervonden in dit succesverhaal en zegt dat ze liever vecht dan achterover te leunen en wrok te koesteren over het leven.

Obstakels en ondersteuning

Ondanks obstakels als taalbarrières en het trauma van de oorlog, zette Shamma door. Nu is ze een erkend industrieel en verkoopt ze haar Turks fruit niet alleen binnen Turkije, maar exporteert ze het ook naar Rusland, Irak, Azerbeidzjan en Dubai.

Shamma vertelde dat ze Aleppo aanvankelijk verliet vanwege de burgeroorlog en verhuisde naar Idlib, waar ze extreem moeilijke omstandigheden doorstond. Vier maanden lang zat ze vast tussen explosies, geweervuur en gevechten. Deze gedwongen migratie bracht trauma's met zich mee, waardoor ze zowel familieleden als eigendommen verloor.

Ze kreeg ook te maken met verschillende uitdagingen in Türkiye, waaronder toegang tot betere huisvestingsomstandigheden, werkgelegenheid, bankproblemen en problemen met werkvergunningen. Maar in plaats van zich terug te trekken, besloot ze door te zetten en werd ze succesvol.

Een succesverhaal

Ze zei: "Nadat ik naar Turkije was verhuisd, besepte ik dat ik een baan moest zoeken en mijn brood moest verdienen, omdat ik huisvrouw was. Ik zag de advertenties voor beroepsopleidingen van de Kamer van Koophandel van Gaziantep op sociale media. Ik heb me voor de cursussen aangemeld. Ik heb daar 3,5 maanden lang een opleiding in het verpakken en verwerken van voedsel gevolgd. Na de opleiding kreeg ik de kans om in een fabriek voor Turks fruit te werken".

Deze ervaring onthulde haar talent in het veld. Met haar nieuwe vaardigheden wilde Shamma haar eigen bedrijf starten. Ze leerde over subsidieondersteuning die werd aangeboden door de Verenigde Naties (VN) en het Women Entrepreneur Support Center, een gezamenlijk initiatief van de Gaziantep Chamber of Industry, de Metropolitan Municipality en het İpekyolu Development Agency. Nadat ze een gedetailleerd voorstel had ingediend waarin haar ideeën, doelen, vaardigheden en training werden uiteengezet, stemde de VN ermee in haar te ondersteunen, waardoor ze essentiële machines en apparatuur voor de productie kon kopen.

Met deze steun startte Shamma haar eigen bedrijf, waar ze unieke Turkse lekkernijen creëerde met kruiden uit haar eigen cultuur. Ze herkende een belangrijke zakelijke kans en richtte haar bedrijf op met de gezamenlijke inspanningen van veel Syrische en Turkse vrouwen.

Shamma zei: "Ik werd een voorbeeld voor de Turkse en Syrische vrouwen om me heen, wat me ongelooflijk blij en trots maakte." Ze produceert momenteel haar eigen speciale Turkse lekkernijen met unieke formules. Ze heeft een klantenbestand opgebouwd in Antalya, Konya, Istanbul en Izmir, en de producten zijn goed ontvangen. Ze hebben zelfs geëxporteerd naar Rusland, Saoedi-Arabië en Dubai. Nu wil ze de Amerikaanse markt betreden. Ze nam onlangs deel aan de World Food Fair in Istanbul, en hun doel is om van Tat Global een internationaal merk te maken."

Communicatie & taal

Turks leren was aanvankelijk een uitdaging, omdat het haar vermogen beperkte om contact te leggen met Turkse vrouwen en de wettelijke vereisten voor het opzetten van een bedrijf te navigeren. Naast Turks studeerde ze echter ook Engels, wat ze beoefende tijdens haar beroepsopleiding. Ze benadrukte dat veel vluchtelingen problemen hebben zoals gezondheid, werkgelegenheid, onderwijs, sociale aanpassing en uitsluiting. Shamma moedigt vluchtelingenvrouwen aan om zich te richten op het verbeteren van hun taal- en communicatievaardigheden en te werken aan het bijdragen aan de financiën van hun gezin om sociaaleconomische barrières te overwinnen.

Terugblikkend op haar prestaties merkt Shamma op dat het succes dat ze heeft behaald haar trots maakt en dat ze dankbaar is dat haar inspanningen hun vruchten afwerpen. Ze heeft contacten met Turkse en Syrische vrouwen opgebouwd en wederzijdse steun aangemoedigd. Ze benadrukte: "Ik geloof dat als we samen staan en elkaar steunen, we alle moeilijkheden kunnen overwinnen."

Verhalenbundel: Het verhaal van Assoum Badavi

Leeftijd:	29
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Turkiye
Jaar van aankomst:	2014

Hoe het begon

De reis van Assoum Badavi naar Turkije begon in 2013 toen een bom het huis van haar familie in Syrië raakte, waardoor ze moesten vluchten met niets anders dan de kleren die ze aanhadden. Ze begonnen aan een gevaarlijke reis door wijken die verwoest waren door bombardementen in Aleppo, en waren getuige van de nasleep van geweld en vernietiging. Aankomen in Turkije markeerde een nieuw hoofdstuk, waarin ze geconfronteerd werden met de realiteit dat ze alles wat ze kenden achter zich moesten laten en opnieuw moesten beginnen in een vreemde omgeving.

Assoum en haar familie besloten om samen te migreren voor wederzijdse steun en veiligheid, gedreven door de dringende behoefte om te ontsnappen aan het escalerende geweld in Syrië. Samen verhuizen bood essentiële emotionele en praktische steun terwijl ze hun nieuwe leven in Turkije navigeerden. Ze waren niet de eersten in de familie die deze reis maakten; ze volgden een neef die zich al in Adana had gevestigd, een connectie die hen een cruciaal contactpunt en eerste steun bood. Familie in de buurt hebben vergemakkelijkt hun overgang en hielp hen om sneller een basis te leggen.

Obstakels en ondersteuning

- Bij het aanpassen aan het leven in Turkije werd Assoum geconfronteerd met verschillende uitdagingen:

Taalbarrière: Omdat ik geen Turks sprak, was het moeilijk om te communiceren en toegang te krijgen tot essentiële diensten.

Culturele verschillen: Het bleek een uitdaging om ons aan te passen aan nieuwe culturele normen en gebruiken.

Emotionele druk: Het verlaten van haar huis en het verwerken van het trauma van ontheemding zorgden voor extra stress.

Toen Assoum voor het eerst aankwam, voelde ze een mix van opluchting en overweldigende onzekerheid. De eerste ontvangst van de gemeenschap was over het algemeen vriendelijk, met veel mensen die steun boden. Het aanpassen aan de nieuwe omgeving en het gevoel volledig geaccepteerd te worden, kostte echter tijd. Gelukkig ondersteunden de overheid en verschillende NGO's Assoum en migrantenvrouwen via taal- en beroepsopleidingsprogramma's die waren afgestemd op hun behoeften.

Een succesverhaal

In 2015 begon ze met de studie Bedrijfskunde in het Engels aan de Çukurova Universiteit. Tegelijkertijd deed ze vrijwilligerswerk in een tijdelijk opleidingscentrum, waar ze les gaf aan Syrische en vluchtelingenkinderen. Dit project, dat later werd gefinancierd en uitgroeide tot (Promoting Integration of Syrian Kids into the Turkish Education System), werd een belangrijk onderdeel van haar leven. Ze werkte als coördinatorassistent en nam actief deel aan sociale evenementen met betrekking tot Syriërs in Adana.

Ze erkende het belang van integratie in de Turkse maatschappij en schreef zich in 2016 in voor een Turkse taalcursus aan de Adana Alparslan Türkeş Science and Technology University, waar ze met lof afstudeerde. Haar academische reis ging verder en ze studeerde in 2019 af aan de Çukurova University met een graad in bedrijfskunde. In deze tijd ontwikkelde ze ook haar passie voor talen en leerde ze zelfstandig Frans en Duits.

Tegenwoordig spreekt ze drie talen vloeiend en kent ze in totaal vijf talen.

In 2018 werkte ze bij de Kamer van Koophandel in Adana bij het arbeidsbureau van de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) als arbeidsconsulent. In deze rol richtte ze zich op het verbinden van Syrische migranten die op zoek waren naar werk met Turkse instanties die op zoek waren naar werknemers in verschillende industriële sectoren.

In 2019 raakte ze betrokken bij een project bij Teknokent, gerund door de Çukurova Universiteit, ter ondersteuning van kleine bedrijven en ondernemers. Dit was een natuurlijke voortzetting van haar groeiende interesse in ondernemerschap, verder versterkt door verschillende cursussen en workshops die ze volgde in internationale handel en zaken.

Nu droomt ze nog steeds over het verbeteren van zichzelf en het bereiken van meer. Ze streeft ernaar een voorbeeld en motivator te zijn voor andere vrouwen die dromen van een beter leven, maar niet weten waar of hoe ze moeten beginnen. Ze droomt ervan om een doctoraat in het buitenland te behalen en uiteindelijk toespraken te houden om vrouwen te inspireren om te werken, te leren en actief en effectief te zijn op alle gebieden van het leven, ongeacht de obstakels die ze tegenkomen.

Terugkijkend op haar reis van de omwenteling van de oorlog naar het opbouwen van een nieuw leven in Turkije, ziet ze een verhaal van veerkracht, aanpassing en bijdrage. Haar ervaringen hebben haar toewijding gevormd om anderen te ondersteunen die met soortgelijke uitdagingen worden geconfronteerd en blijven haar aanzetten om een positieve impact te maken op zowel lokale als bredere schaal.

Communicatie & taal

Toen ze voor het eerst aankwam, voelde ze een mix van opluchting en overweldigende onzekerheid. De eerste ontvangst door de gemeenschap was over het algemeen vriendelijk, maar ze kreeg ook te maken met uitsluiting en racisme. Hoewel veel mensen steun boden, kostte het tijd om zich aan te passen aan de nieuwe omgeving en zich volledig geaccepteerd te voelen.

Ze leerde de taal door een combinatie van formeel onderwijs en onderdompeling:

- Taalcursussen: Inschrijven voor Turkse taalcursussen aan de Adana Alparslan Türkeş Science and Technology University was cruciaal voor het ontwikkelen van haar taalvaardigheden.
- Oefening en onderdompeling: Door dagelijks gesprekken te voeren met moedertaalsprekers en Turks te oefenen in alledaagse situaties, versnelde haar leerproces.
- Media en hulpmiddelen: Door Turkse tv-programma's te kijken, naar Turkse muziek te luisteren en taalapps te gebruiken, konden haar vaardigheden worden versterkt en haar begrip worden verbeterd.

Verhalenbundel: Het verhaal van Farah

Leeftijd:	30
Land van herkomst:	Iran
Land van verblijf:	Turkiye
Jaar van aankomst:	2008

Hoe het begon

Ze kwam 16 jaar geleden vanuit Iran naar Türkiye en begon te werken aan projecten voor maatschappelijke verantwoordelijkheid toen ze nog student was. Ze droomde er altijd van om deel uit te maken van een humanitaire hulpverlener. Nu ze haar tweede jaar bij de Counselling Line afrondt, is ze erg blij dat ze haar carrière vorm kan geven zoals ze altijd al wilde.

Haar dagen zijn behoorlijk druk. Ze ontvangt tot wel 60 telefoontjes per dag en volgt bijna elke maand een training om meer te leren over hoe ze met speciale gevallen moet omgaan en om updates over het rechtssysteem te ontvangen. Ze zegt dat de telefonisten op de hoogte moeten blijven om elk telefoontje op individuele basis te kunnen behandelen en voegt toe: Ze zegt: "Wij zijn de frontlinie en we hebben te maken met de meest kwetsbare mensen. We doen ons best om een service te bieden die uniek is voor elke beller", zegt ze.

Obstakels en ondersteuning

Farah begon haar rol tijdens de pandemie, een tijd waarin alle Counselling Line-operators op afstand werkten, dus ze had in eerste instantie nooit de kans om haar collega's persoonlijk te ontmoeten. Maar toen kwam het team weer bij elkaar in hun nieuwe kantoor en ze vond het leuk om zich aan te passen aan deze nieuwe omgeving, de steun van haar collega's te voelen en nieuwe vriendschappen op te bouwen.

Farah herinnert zich de uitdagingen waarmee ze te maken kreeg toen ze voor het eerst in Turkije aankwam. Omdat ze geen Turks sprak, zocht ze hulp. Sommige mensen moedigden haar aan om cursussen te volgen bij een plaatselijk centrum voor volwasseneneducatie, dat een scala aan vakken aanbood. Op advies van hen schreef Farah zich in voor Turkse cursussen bij het Public Education Centre. Door deze lessen verbeterde ze niet alleen haar Turks, maar maakte ze ook nieuwe vrienden.

Een succesverhaal

Toen Farah in 2008 naar Turkije kwam, sprak ze geen Turks en had ze geen vrienden of familieleden die haar konden helpen. Medewerkers van het directoraat Migratiebeheer moedigden haar aan om Turks te leren en zich in te schrijven voor Turkse cursussen die gratis door de overheid werden aangeboden. Ze luisterde naar hen en leerde Turks door de cursussen te volgen. Het was niet moeilijk voor haar om te integreren in het sociale en economische leven in Turkije. Ze is een callcentermedewerker die werkt bij de Türkiye Counselling Line. Samen met haar 50 collega's ontvangt ze dagelijks verschillende vragen van vluchtelingen en asielzoekers in het hele land en beantwoordt ze een breed scala aan vragen, waaronder verzoeken om informatie over beschikbare diensten, rechtszaken, inschrijving voor onderwijs en hervestiging in derde landen.

Hoewel iedereen in het Counselling Line-team een eigen verhaal heeft, hebben ze één ding gemeen: de wens om mensen die hulp nodig hebben te ondersteunen. En Farah is daarop geen uitzondering.

Farah is ook een van de weinige telefonisten die naast algemene vragen ook gesprekken over gendergerelateerd geweld (GBV) beantwoorden. Het beantwoorden van zoveel gesprekken kan een uitdaging zijn. Farah zegt dat ze zich vroeger elke dag overweldigd voelde, vooral op de momenten dat ze iemand niet kon helpen, maar het werd makkelijker toen ze zich realiseerde hoeveel een gesprek voor vluchtelingen betekent: "Wanneer vluchtelingen contact opnemen, kan zelfs een kort gesprek, iemand die naar hun problemen luistert of begeleiding krijgen, een groot verschil maken in hun humeur. Ze zegt: "Hoewel we elke dag naar veel hartverscheurende verhalen luisteren, geeft het kunnen helpen van iemand mij een heel voldaan gevoel over mijn baan."

Communicatie & taal

Farah volgde een Turkse cursus bij het Public Education Centre, wat een cruciaal onderdeel van haar reis was. Ze verbeterde niet alleen haar taalvaardigheden, maar ze sloot ook vriendschappen die haar hielpen zich meer verbonden te voelen in haar nieuwe omgeving.

Sinds ze in juli 2019 operationeel werd in Turkije bij Counselling Line, heeft ze ongeveer 80.000 telefoontjes per maand ontvangen. De lijn heeft 50 telefonisten die in 15 talen reageren, voornamelijk Arabisch, Farsi, Engels, Turks, Frans en Somalisch, en op verzoek ook in andere talen, waaronder Pasjtoe, Urdu en Russisch.

Verhalenbundel: Een verhaal van Fatima

Leeftijd:	34
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Turkiye
Jaar van aankomst:	2012

Hoe het begon

Op 10 maart 2012, toen het conflict uitbrak in Aleppo, Syrië, werd Fatima gedwongen om met haar man haar huis te ontvluchten. Aanvankelijk verbleef ze zes maanden in een vluchtelingenkamp in Hatay voordat ze bij familieleden in Mersin ging wonen. Gedurende deze tijd werkte Fatima op de sinaasappelvelden en begon ze Turks en het Latijnse alfabet te leren in het Public Education Center. Ze ontving een tijdelijk verblijfsdocument en na twee jaar vestigden ze zich in 2014 in Manavgat, Antalya. Daar volgde ze een kapperscursus aan het Public Education Center en behaalde ze haar certificaat in haarverzorging.

Met financiële steun van haar man en familieleden opende ze haar eigen kapperszaak. Tegenwoordig zet ze haar beroep voort met de hulp van vijf werknemers, waarmee ze voor haar gezin zorgt en iets teruggeeft aan haar gemeenschap.

Obstakels en ondersteuning

Fatima ontving aanzienlijke steun van zowel de Turkse overheid als verschillende NGO's. Vrijwilligers bezochten vaak vluchtelingenkampen en zorgden voor voedsel, water en andere basisbehoeften. De Red Crescent Social Assistance Association bood ook waardevolle steun door items te leveren zoals kleding, dekens en onderdak. Financiële steun van enkele Europese landen ontlastte Fatima en de vluchtelingen die in tentenkampen woonden.

Openbare onderwijscentra hadden een substantiële impact op Fatima's leven, door taal- en beroepsopleidingen aan te bieden die haar essentiële vaardigheden en certificaten gaven. De cursussen waren cruciaal voor haar om obstakels te overwinnen en een basis te leggen voor haar nieuwe leven in Turkije.

Een succesverhaal

Fatima zegt: "Ik werd gedwongen mijn land te verlaten vanwege de burgeroorlog in Syrië en kwam naar Turkije. Het was erg moeilijk voor mij om Syrië te verlaten, de omgeving waarin ik me bevond. Toen ik voor het eerst aankwam, was het goed om de oorlogsomgeving te verlaten en weg te komen van de geluiden van vliegtuigen en bommen 's nachts, maar gescheiden zijn van de familie, vrienden en de omgeving waarin ik leefde, was slecht voor mijn broers en zussen en mijn vader. Het was erg pijnlijk voor mij om mijn vader achter te laten omdat hij ziek was".

Vastbesloten om bij te dragen aan het inkomen van haar familie, schreef Fatima zich in voor een beroepsopleiding tot kapper, aangeboden door het Public Education Center in Manavgat. Ze schrijft deze training toe aan het feit dat ze Syrische vrouwen zoals zijzelf in staat heeft gesteld om zelfvoorzienend te worden. Ze kreeg training in het knippen, kleuren, stylen en andere haarverzorgingsprocedures. Nadat ze haar certificaat had behaald, kon ze haar eigen bedrijf starten.

Fatima's bedrijf heeft haar niet alleen geholpen om een inkomen te verdienen, maar heeft haar ook in staat gesteld om andere vluchtelingen te helpen. Het starten van een bedrijf heeft haar geholpen om de psychologische uitdagingen van het vluchtelingschap te overwinnen. Ze zegt: "Nu draag ik bij aan het budget van mijn gezin en kan ik integreren in het sociale leven met mijn vrienden."

Het trainingsprogramma was intensief en liep vier dagen per week van 8:00 tot 16:00 uur, met in totaal 35 vrouwen die deelnamen. Fatima is er trots op deel uit te maken van een gemeenschap van vrouwen die dankzij deze steun economisch onafhankelijk zijn geworden.

Communicatie & taal

Aangemoedigd door vrienden, schreef ze zich in voor een professionele Turkse cursus bij het Public Education Center. Ze zei: "Ik besloot zonder aarzelen om de cursus te volgen, omdat ik wist dat het mijn uitspraak en intonatie zou verbeteren en me zou helpen effectiever te communiceren." Door deze cursussen verbeterde ze niet alleen haar Turks, maar sloot ze ook nieuwe vriendschappen die haar onderweg steunden.

De taal- en beroepsopleidingen bij openbare onderwijscentra versnelden Fatima's aanpassingsproces en waren van onschatbare waarde bij het oplossen van dagelijkse uitdagingen. In het begin sprak ze geen Turks en had ze moeite met communiceren," zei Fatima. "Ik wilde mijn taalvaardigheden verbeteren, niet alleen om beter te communiceren, maar ook om contact te maken met mijn klanten."

Verzameling verhalen: Het verhaal van Huda Osman

Leeftijd:	25
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Turkiye
Jaar van aankomst:	2013

Hoe het begon

Huda Osman's reis naar Turkije begon in 2013, toen de oorlog in Syrië haar en haar familie dwong om veiligheid en nieuwe kansen te zoeken. Ze zei: "Er was geen veiligheid voor ons in Syrië en we konden onze opleiding niet voortzetten. Dus besloten we om door te gaan naar een plek waar we een veiliger en beter leven konden hebben en de kans om onze studie voort te zetten."

Ze verhuisde aanvankelijk met haar familie naar de provincie Şanlıurfa, waar ze de middelbare school afrondde. Daarna verhuisde ze naar Malatya, waar ze een jaar Turks studeerde ter voorbereiding op de universiteit. Nadat ze Turks had leren spreken, schreef ze zich in voor de opleiding Bedrijfskunde aan de Fırat Universiteit. In 2018 studeerde ze af als beste student van haar faculteit, wat een belangrijke prestatie was in haar nieuwe thuis.

Obstakels en ondersteuning

Terugblikkend op haar eerste ervaringen in Turkije zegt Huda: "Toen ik voor het eerst aankwam, had ik veel stress, waaronder het aanpassen aan een nieuwe cultuur, omgaan met eenzaamheid, het overwinnen van taalbarrières en het aanpassen aan sociale verschillen. Mijn ouders waren een tijdje werkloos en zonder inkomen hadden we moeite om in onze basisbehoeften te voorzien totdat de overheid ingreep om te helpen."

Aanpassen aan een nieuwe cultuur zonder de taal te spreken was een uitdaging. Haar familie had te maken met economische moeilijkheden, gezondheidsproblemen en de psychologische stress die voortkomt uit een gebrek aan stabiliteit. Huda's broers en zussen konden in eerste instantie niet naar school en sommige familieleden kregen te maken met gezondheids- en socialezekerheidsproblemen. Gelukkig voorzag de Turkse overheid hen van counseling en tolkdiensten, waardoor ze toegang kregen tot een ziektekostenverzekering en andere essentiële diensten.

Een succesverhaal

Ondanks de uitdagingen heeft Huda's vastberadenheid om een succesvol leven in Turkije op te bouwen haar tot veel prestaties geleid. Ze begon te werken als assistent personeelszaken bij een verpakingsbedrijf, waar ze twee jaar werkte terwijl ze een Bachelor of Arts-graad behaalde aan de Universiteit van Gaziantep.

Hierna accepteerde Huda een rol als klantenservicemedewerker bij een tapijtbedrijf, waar ze nog steeds werkt. Ze is voortdurend op zoek naar manieren om haar ervaring en vaardigheden uit te breiden, met als doel een positieve invloed te zijn - eerst voor zichzelf, dan voor haar familie en de bredere gemeenschap. Ze deelt haar overtuiging dat "niets onmogelijk is voor een vrouw om te bereiken, zolang we ernaar streven." Ze schrijft haar prestaties toe aan hard werken en zelfvertrouwen.

Communicatie & taal

Huda's reis is gevormd door het overwinnen van taal- en culturele barrières. "In het begin had ze te maken met economische problemen en culturele uitsluiting," zegt ze. "We hadden moeite om toegang te krijgen tot sociale diensten omdat we niets wisten over Turkije. We konden niet communiceren met de lokale bevolking of met personeel van de publieke dienst, wat een groot obstakel was."

In het begin sprak ze geen Turks, haar familie had moeite met het begrijpen van basisvoorzieningen, zoals gezondheidszorg, onderwijs en gemeentelijke middelen. Ze wisten weinig over hun rechten of hoe ze werk- en verblijfsvergunningen konden krijgen.

Huda benadrukt dat de grootste uitdagingen die ze in het dagelijks leven tegenkwamen voortkwamen uit het niet kennen van de taal. De 'taalbarrière' tussen gemeenschappen verhinderde positieve communicatie en begrip.

Dankzij haar doorzettingsvermogen en harde werk is Huda's Turks nu goed genoeg voor effectieve communicatie. Ze leerde Turks op school en de universiteit en ze blijft haar vaardigheden verbeteren door Turkse tv-programma's en series te kijken. Tegenwoordig helpt ze haar familieleden en vrienden met hun eigen taalbehoeften, vaak gaat ze met hen mee naar overheidskantoren om voor hen te tolken.

Huda is dankbaar voor het leven dat ze in Turkije heeft opgebouwd: een vervullende baan, een ondersteunende gemeenschap en de kans om andere vluchtelingen te helpen. Haar reis van onzekerheid naar succes is een bewijs van veerkracht geworden en dankzij de impact van onderwijs en gemeenschapsondersteuning.

Verhalenbundel: Het verhaal van Nur

Leeftijd:	45
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Turkiye
Jaar van aankomst:	2014

Hoe het begon

In de bruisende stad Gaziantep, Turkije, is Nur, een bekwame kapper, een baken van empowerment geworden voor veel vrouwen. Nurs reis naar Turkije begon in 2014 toen zij en haar familie uit Syrië moesten vluchten. Ze liet haar leven en bloeiende bedrijf in Aleppo achter zich en arriveerde met haar man en zes kinderen in Turkije, met een onzekere toekomst voor zich.

Obstakels en ondersteuning

Toen ze naar Turkije verhuisde, sprak ze helemaal geen Turks, wat een groot obstakel was. Ondanks de uitdagingen was Nur vastbesloten om haar leven in het nieuwe land opnieuw op te bouwen. Ze ontdekte al snel een NGO-partner van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (UNHCR) in Turkije, die een cruciale rol speelde bij het ondersteunen van haar om een nieuw leven op te bouwen en haar aanmoedigde om taal- en beroepsvaardigheden te ontwikkelen. Ze volgde Turkse taalcursussen, nam deel aan verschillende vergaderingen en trainingen die ervoor zorgden dat ze aan het werk kon en in de gemeenschap kon integreren.

Nur kreeg ook psychologische steun van verschillende publieke instanties in Turkije, wat haar hielp haar kracht en focus terug te krijgen. "De psychologische begeleiding die ik hier kreeg, hielp me om weer grip op het leven te krijgen," deelt Nur, en benadrukt de betekenis van deze hulp.

Een succesverhaal

Nadat ze in 2014 naar Turkije verhuisde, zette ze stappen om haar persoonlijke en professionele ontwikkeling verder te ontwikkelen. Ze nam deel aan een coöperatie gericht op kleermakerij, textiel en koken. Ze voltooide ook huidverzorgings- en computercursussen en ontving certificaten die van onschatbare waarde waren voor het verbeteren van haar vaardigheden. Deze cursussen hebben niet alleen bijgedragen aan haar professionele groei, maar hebben haar ook persoonlijk sterker gemaakt, waardoor ze het vertrouwen en de vaardigheden heeft gekregen om door haar nieuwe omgeving te navigeren.

Nu droomt ze ervan om haar vak als kapper aan jonge vrouwen te leren, om hen te helpen vaardigheden en onafhankelijkheid te verwerven. Ze zegt: "Trainingsprogramma's die voor vrouwen worden georganiseerd, zijn van vitaal belang. Ze leren nieuwe dingen, verbeteren hun vaardigheden, capaciteiten en kunnen werk vinden om geld te verdienen." Trainingsprogramma's stellen individuen zoals Nur in staat om een baan te vinden en bij te dragen aan de gemeenschappen. Nurs verhaal als succesvolle kapper is een bewijs van de transformerende kracht van steun en onderwijs, en illustreert hoe vluchtelingen uitdagingen kunnen overwinnen en zinvolle bijdragen kunnen leveren aan hun nieuwe thuis.

Communicatie & taal

Ze volgde Turkse taalcursussen, van A1 naar C1, en nam deel aan verschillende vergaderingen en trainingen. Op dit moment spreekt ze goed Turks, doet ze haar werk zonder communicatieproblemen en is ze geïntegreerd in de gemeenschap. Tijdens haar Turkse lessen hoorde Nur over de commissievergaderingen. De begeleiding en ondersteuning van NGO's hadden een grote impact op haar en motiveerden haar om lid te worden van het vrouwencomité. Nurs empowerment in de Turkse taal leidde ertoe dat ze lid werd van een vrouwencomité dat zich richtte op het aanpakken van gendergerelateerd geweld. Ze ontmoette geleidelijk de leden, nam deel aan hun activiteiten en droeg bij aan het oplossen van problemen van migrantenvrouwen.

"Nu hebben we goede communicatie met vrouwen uit Turkije en andere landen en blijven we het leven van andere vrouwen raken", zegt Nur. Nur heeft deelgenomen aan talloze cursussen en trainingssessies en brengt waardevolle inzichten en ideeën op tafel. Ze zet zich actief in om vroege huwelijken te voorkomen en ondersteunt vrouwen die te maken hebben met gendergerelateerd geweld, door hen cruciale informatie te verstrekken en hen door te verwijzen naar beschermingsmechanismen.

Verhalenbundel: Een verhaal van Maria

Leeftijd:	52
Land van herkomst:	Brazilië
Land van verblijf:	Dublin Ierland
Jaar van aankomst:	2004

Hoe het begon

Maria was 32 toen ze hoorde over de groeiende economie van Ierland en ze nam het moeilijke besluit om weg te gaan bij haar familie en vrienden op zoek naar betere carrièremogelijkheden. Ze was ambtenaar in een academisch ziekenhuis dat moeite had met financiering en op het punt stond te sluiten. Ze had moeite om een nieuwe baan te vinden, dus na maanden van onderzoek en zelfreflectie besloot ze de sprong te wagen en naar Ierland te vertrekken voor een nieuw leven.

"Ik wist dat het moeilijk en uitdagend zou zijn, maar ik geloofde dat Ierland mij kansen kon bieden die Brazilië op dat moment niet had."

Obstakels en ondersteuning

"Ik was verrast dat mijn vaardigheden en prestaties over het hoofd werden gezien. Het was alsof mijn capaciteiten werden uitgewist toen ik naar Europa kwam"

Hoewel Maria gemakkelijk een huis vond, was de overgang naar een nieuwe baan niet hetzelfde. Haar ervaring en kwalificaties werden in Ierland niet erkend. Iets wat ze later ontdekte, was een terugkerend probleem voor migranten.

Hoewel ze het grootste deel van haar volwassen leven Engels had gestudeerd, leek er nog steeds een communicatieprobleem te zijn.

Ook culturele verschillen en stereotypen vormden een uitdaging.

"Ik kwam erachter dat ik in slecht betaalde zorgbanen werkte, ondanks mijn kwalificaties. Het leek erop dat de maatschappij een vooropgezet idee had over waar migrantenvrouwen op de arbeidsmarkt geplaatst moesten worden"

Maria sloot zich aan bij een steungroep voor migrantenvrouwen. Hierdoor kreeg ze meer zelfvertrouwen en kon ze netwerken in haar vakgebied.

Een succesverhaal

Maria zette door en hoewel ze een drang voelde om terug te keren naar Brazilië weigerde ze. Ze werkte aan haar taal- en communicatievaardigheden, ze voltooide trainingen op andere gebieden waardoor ze flexibeler werd in haar zoektocht naar een baan en, nog belangrijker, een positieve houding behield.

Na ongeveer een jaar kreeg Maria een baan die aansloot bij haar carrière in Brazilië. Sindsdien is ze op verschillende afdelingen gegroeid en geeft ze leiding aan zes medewerkers (waarvan er twee migranten zijn).

Ze is nu vrijwilliger bij een gemeenschapsorganisatie die andere migrantenvrouwen ondersteunt, waar ze haar ervaringen deelt en hen aanmoedigt om zich te vestigen. Onlangs is ze begonnen met het helpen veranderen van de visie van mensen op migranten en met name migrantenvrouwen.

"Mijn advies aan andere migrantenvrouwen: wees volhardend in het nastreven van je doelen. Investeer in taalvaardigheden en bouw een sterk netwerk op. Blijf openstaan voor nieuwe ervaringen en ken je rechten. Zoek erkenning voor je kwalificaties, deel je verhaal en omarm je unieke perspectief. Stop nooit met leren en geef altijd prioriteit aan je welzijn terwijl je door het leven in een nieuw land navigeert."

Communicatie & taal

Maria's grootste communicatieprobleem was het sterke Ierse accent. Soms had ze moeite om te verstaan wat er werd gezegd en ze werd vaak afgekeurd omdat ze mensen voortdurend vroeg om te herhalen wat ze zeiden.

Veel borden/flyers/informatieve mededelingen waren bovendien verdeeld in het Engels en het Iers, waardoor het lastig kon zijn om ze te begrijpen.

Maar toen ze zich aansloot bij de migrantenondersteuningsgroep, raakte ze gewend aan haar accent en werd haar accent zachter, waardoor ze meer gesprekken kon voeren. De groep zorgde er ook voor dat ze zich meer thuis voelde, omdat ze mensen had om mee te socializen. Haar zelfvertrouwen groeide en haar isolement verminderde. Ze voelde zich meer op haar gemak om naar lokale winkels te gaan en haar burens te leren kennen.

Verhalenbundel: Een verhaal van Ana

Leeftijd:	33
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Ierland
Jaar van aankomst:	2022

Hoe het begon

Ana, een 35-jarige architect uit Kiev, vluchtte met haar jonge dochter en bejaarde moeder naar Ierland onder de EU-richtlijn voor tijdelijke bescherming nadat het conflict in Oekraïne escaleerde. Het verlaten van haar huis en haar man, die ervoor koos om te blijven en hun land te verdedigen, was een hartverscheurende beslissing, maar noodzakelijk omdat de angst voor de veiligheid van haar gezin toenam. In Oekraïne had Ana een carrière opgebouwd door woningen te ontwerpen en nauw samen te werken met lokale ontwikkelingsteams. Maar met de dagelijks toenemende gevaren, gaf ze prioriteit aan de veiligheid van haar gezin en ondernam ze de moeilijke reis naar Ierland.

Obstakels en ondersteuning

Ana had last van extreme angst toen ze aankwam. Ze werd geconfronteerd met verschillende obstakels die hieraan bijdroegen. Hoewel haar tijdelijke beschermingsstatus haar toeliet om legaal in Ierland te blijven, worstelde ze met een tekort aan betaalbare woningen en was de taal een andere uitdaging, vooral voor haar moeder, die alleen Oekraïens en Russisch sprak. Ana werd ook geconfronteerd met obstakels bij het hervatten van haar beroep, omdat haar Oekraïense kwalificaties en ervaring niet werden erkend door de Ierse architectuurnormen. Bovendien liet het regelen van kinderopvang en het ondersteunen van haar moeder, die gezondheidsproblemen had die werden verergerd door de stress van ontheemding, Ana weinig tijd over om zich te concentreren op het hervatten van haar carrière.

Ze kreeg steun van de Irish Refugee Council en het Crosscare Migrants Project, die haar juridisch en praktisch advies gaven over het verkrijgen van medische kaarten en werkgelegenheidsopties via het EPIC-programma, wat haar hielp weer aan het werk te gaan en huisvesting te vinden. Een lokale liefdadigheidsinstelling voor vrouwen bood Engelse lessen en gratis kinderopvang tijdens taallessen, wat zowel haar als haar dochter hielp zich aan te passen.

Een succesverhaal

Ana heeft toegang gekregen tot huisvesting en medische behandeling voor haar moeder, hun Engels verbetert dagelijks en ze heeft via internet en apparaten contact met haar man kunnen opnemen bij de liefdadigheidsinstelling voor vrouwen. Ze werkt, hoewel ze een slechtbetaalde baan heeft in de gezondheids- en sociale zorgsector, maar ze hoopt haar ervaring en kwalificaties binnenkort over te dragen om werk te krijgen in de architectuursector. Ze rondt aanvullende opleidingen af en zodra ze een baan in de sector krijgt, wil ze zich richten op het ontwerpen van huizen in sociaal achtergestelde gebieden met als doel om uiteindelijk partner of eigenaar te worden van een sociale onderneming voor huisvesting. Ze is zich er echter zeer van bewust dat dit een doel op de lange termijn is, als het überhaupt mogelijk is.

Ana hoopt dat haar zus haar zal volgen en volgend jaar naar Ierland zal verhuizen. Ze hoopt ook dat ze op een dag naar Oekraïne kan terugkeren om zich bij haar man te voegen. Als haar zakelijke dromen werkelijkheid worden, hoopt ze dat hij met haar meegaat.

Communicatie & taal

Ana sprak zeer beperkt Engels. Ze reisde met haar moeder en haar kind, die geen Engels spraken.

Ana heeft gedeeld dat de enige manier om te leren is door middel van lessen en totale onderdompeling in de moedertaal. Ze zei dat haar dochter nu beter is dan zij en ze schrijft dit toe aan het feit dat haar kind naar de plaatselijke school gaat en deze totale onderdompeling in de taal heeft geholpen omdat haar dochter meer kan oefenen dan zij en haar moeder. Ze ontwikkelen hun Engelse vaardigheden en floreren binnen de lokale gemeenschap.

Communicatie is een van de grootste obstakels voor Ana om werk te vinden in Ierland, maar ze hoopt dat ze met de voortdurende hulp en lessen de taal snel vloeiend zal leren spreken.

Ze is zo dankbaar dat ze het plaatselijke vrouwencentrum heeft gevonden en daar is verwelkomd. Dat heeft alles veranderd.

*Verhalenbundel: Een verhaal van Bernadette **

Leeftijd:	77
Land van herkomst:	Noord-Ierland
Land van verblijf:	Ierland
Jaar van aankomst:	Onbekend

Hoe het begon

Bernadette werd beroemd nadat ze in de jaren 60 als jongste vrouw in het parlement werd gekozen. In de jaren 90 begon ze zich te richten op de rechten van migranten, als onderdeel van haar inzet voor sociale rechtvaardigheid.

Ze zag overeenkomsten tussen katholieke burgerrechten en die van migranten.

Ze was medeoprichter van het South Tyrone Empowerment Programme (STEP) in 1997, dat ondersteuningsdiensten biedt aan migranten en andere gemarginaliseerde groepen. Bernadette werd een uitgesproken criticus van het Ierse asiel- en immigratiebeleid, met name het Direct Provision-systeem.

Obstakels en ondersteuning

Bernadette kreeg te maken met uitdagingen van zowel de Ierse als de Noord-Ierse regering. Politieke conflicten en religieuze overtuigingen hebben een grote invloed op de migratieproblematiek.

Op een gegeven moment werd het huis van Bernadette en haar familie aangevallen door een moordpoging, waarbij zij en haar man gewond raakten.

Haar standpunten over migranten zorgden ervoor dat zowel protestantse als katholieke politici het oneens waren en haar uitdaagden. Ze daagde de overheid uit over de slechte ondersteuning en middelen voor vluchtelingen en werkte hard om de perceptie van het publiek te veranderen.

Bernadette strijdt nog steeds voor de rechten van migranten en sprak in 2023 op de manifestatie "Ireland for All". In de loop der jaren heeft ze ook een sterk netwerk van politici en sympathisanten opgebouwd.

Een succesverhaal

Bernadette heeft vooral veel succes gehad tijdens haar migrantenwerk.

- Medeoprichter van STEP in 1997 - South Tyrone Empowerment Programme, dat zich inzet voor verschillende gebieden, waaronder huisvesting ten behoeve van immigrantengezinnen.
- Ze bekritiseerde extreemrechtse aanvallen op immigranten tijdens haar toespraak "Ierland voor iedereen", waar 50.000 mensen op afkwamen.

Ze is nog steeds een belangrijke stem en spreker op het gebied van migrantenrechten.

*Online bronnen

*Verhalenbundel: Een verhaal van Amira**

Leeftijd:	40
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Ierland
Jaar van aankomst:	2016

Hoe het begon

Vanwege de oorlog in Syrië besloten Amira, haar moeder en jongere zus om Aleppo te verlaten. Aleppo werd een brandpunt van hevige gevechten en de buurt van haar familie werd zwaar gebombardeerd. De school waar Amira les gaf werd verwoest, dus geconfronteerd met het toenemende gevaar en een verslechterende situatie, besloten Amira en haar familie om Syrië te verlaten op zoek naar veiligheid.

Ze hadden een moeilijke reis door Turkije en Griekenland en woonden in vluchtelingenkampen voordat ze zich bij het vluchtelingenprogramma in Ierland aansloten.

Obstakels en ondersteuning

Hoewel het gezin bij elkaar was, hadden ze nog steeds heimwee en was de reis zwaar en moeilijk. Ze vestigden zich in Dublin en hoewel ze dankbaar waren voor de veiligheid, was de taalbarrière een aanzienlijke uitdaging. Er waren grote culturele verschillen, waaronder kleding, eten en religie, en ze werden met vijandigheid ontvangen door anti-immigratiegroepen in de stad.

Amira had last van oorlogstrauma's - vooral omdat ze een vriend had zien sterven - en ze had regelmatig last van flashbacks. Haar jongere zus had moeite om te settelen vanwege de vele verhuizingen in een korte tijd. Dagelijkse taken voelden overweldigend en Amira was zich er terdege van bewust dat haar familie afhankelijk was van overheidssteun, iets dat zwaar drukte op haar trots en gevoel van zelfredzaamheid.

Amira bezocht een dokter en werd doorverwezen voor counseling. Haar zus startte een lokale school die veel begrip had voor de omstandigheden. Het gezin ging naar een lokaal gemeenschapscentrum en raakte betrokken bij de Ierse vluchtelingenraad die ondersteuning bood.

Een succesverhaal

Amira startte haar eigen cateringbedrijf drie jaar na aankomst in Ierland. Haar achtergrond en cultuur en de toegenomen diversiteit in Ierland stelden haar in staat om het eten uit haar land te introduceren bij lokale bedrijven en evenementen, en zo haar Syrische erfgoed te promoten.

Helaas verloor Amira vorig jaar haar moeder, maar dat moedigde haar en haar zus aan om te streven naar succes in Ierland. Ze werkten samen met lokale migranten om hen te helpen hun uitdagingen te overwinnen en zich in Ierland te vestigen. Ze biedt zelfs banen aan andere migrantenvrouwen aan waar mogelijk.

"Wees niet bang om hulp te vragen. Leer de taal, begrijp de cultuur, maar blijf ook trouw aan je roots. Geloof in jezelf en je capaciteiten - als ik het kon, kan jij het ook."

Haar belangrijkste advies is om veerkrachtig te blijven en alle aangeboden steun te accepteren.

Communicatie & taal

Het gezin sprak Engels op verschillende niveaus. Amira had Engels op school geleerd, maar vanwege haar accent en zelfs haar spreektaal voelde ze zich niet zelfverzekerd genoeg om met mensen te praten.

In het begin hield het gezin zich aan zichzelf, later gebruikten ze simpele gebaren (wijzen etc.) waar nodig.

Ze wisten dat dit hen vervreemde en begonnen daarom Engelstalige televisie te kijken en te lezen, voordat het buurthuis hen uitnodigde om deel te nemen aan Engelse lessen.

Dit maakte een enorm verschil en zorgde ervoor dat het gezin kon socialiseren en meer betrokken raakte bij andere migranten en de gemeenschap als geheel.

Dit was ook het begin van Amira's bedrijf (destijds was dit onbekend), want ze verzorgde het eten bij allerlei bijeenkomsten en de burens vroegen haar om recepten.

*Naam gewijzigd op verzoek

Verhalenbundel: Een verhaal van Amina

Leeftijd:	34
Land van herkomst:	Pakistan
Land van verblijf:	Ierland
Jaar van aankomst:	2022

Hoe het begon

Amina verliet Pakistan met twee kinderen om te ontsnappen aan een gewelddadig huwelijk. "Ik verliet Pakistan om te ontsnappen aan het geweld van mijn man. Het misbruik was geëscaleerd en ik vreesde voor mijn leven en de veiligheid van mijn twee kinderen." Haar kinderen waren toen zeven en vijf en ze moest iedereen en alles achterlaten en eigenlijk op een impuls vertrekken. Ze wist dat als haar man of iemand van zijn familie erachter zou komen, ze in gevaar zou zijn.

Obstakels en ondersteuning

Er waren veel obstakels, maar Amina besprak haar immigratiestatus. Ze mocht tijdelijk in Ierland wonen vanwege het misbruik dat ze had meegemaakt en haar oprechte angst voor haar eigen leven en dat van haar kinderen. Lange tijd wist ze niet wat haar toekomst zou worden.

Amina en haar kinderen hadden ook veel trauma's overgehouden aan het misbruik en waren bang om het huis te verlaten of met anderen om te gaan, vooral met mannen.

De Immigration Service Delivery (ISD) hielp Amina en haar kinderen met haar status. Via hen kreeg het gezin ondersteuning van de Irish Refugee Council, waaronder juridisch advies om een echtscheiding aan te vragen en zelfs ondersteunende diensten.

De belangrijkste steun die Amina kreeg, was via vrouwenhulp. Hun hulplijn hielp Amina om betrokken te raken, omdat ze haar huis niet hoefde te verlaten of iemand tegenkwam. Ze voelde zich ook minder onder druk gezet door taalbarrières. Ze hielpen haar om te groeien en zich zelfverzekerder te voelen. Na verloop van tijd zocht ze counseling voor haar en de kinderen.

Een succesverhaal

Amina vindt dat haar succes niet relevant is, omdat het vooral een persoonlijke kwestie is. Toch heeft ze binnen twee jaar een onafhankelijke immigratiestatus gekregen op basis van de richtlijnen voor huiselijk geweld.

Ze voltooide onder andere een cursus Engels als tweede taal en andere cursussen over welzijn. De kinderen zitten op de basisschool en zijn gelukkig en gesetteld. Het gezin woont in een veilig huis in een mooie buurt, met mensen van over de hele wereld.

Amina is vrijwilliger bij een gemeenschapsgroep waar ze vrouwen helpt die slachtoffer zijn of zijn geworden van huiselijk geweld. Ze stuurt hen berichten naar ondersteunende organisaties en is een luisterend oor.

Ze heeft een aanvraag ingediend om haar kwalificaties in wiskunde en Engels te behalen, zodat ze een gediplomeerd counselor kan worden. Zodra ze haar kwalificaties heeft behaald, wil ze bij de vrouwenhulpverlening of een vergelijkbare instelling gaan werken om migranten en vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld te begeleiden.

Communicatie & taal

De taalbarrière was eng voor Amina en de kinderen. Omdat haar man erg controlerend was, mocht ze nooit Engels leren en de kinderen waren jong en kenden alleen een paar zinnen van school.

Ze begon met het gebruik van Google Translate voordat ze zich inschreef voor een Engelse les

"In het begin had ik moeite om mezelf uit te drukken en officiële documenten te begrijpen," zegt Amina. "Maar met taallessen en patiëntenondersteuningsmedewerkers word ik elke dag beter. Laat taalbarrières je er niet van weerhouden om hulp te zoeken."

Het was Amina's vastberadenheid om een nieuw leven op te bouwen, wat haar tot succes aanzette.

Verhalenbundel: Het verhaal van Isabel

Leeftijd:	41
Land van herkomst:	Colombia
Land van verblijf:	Spanje
Jaar van aankomst:	2005

Hoe het begon

Ze verliet haar land omdat ze doodsbedreigingen kreeg. De laatste jaren was er veel geweld van illegale groepen die haar en haar gemeenschap van hun eigendommen verdreven voor economisch gewin.

Ze kwam alleen aan, omdat ze niet de middelen had om haar hele gezin mee te nemen. Haar beslissing werd ingegeven door de noodzaak om hun levens te beschermen. Ze vroeg om internationale bescherming, die later in Spanje werd goedgekeurd voor zowel haarzelf als haar gezin. Ze was de eerste die aankwam, en het was een ongelooflijk moeilijke ervaring, omdat ze haar dochters en haar moeder achter moest laten, wetende dat ze nog steeds in gevaar waren, ook al verhuisden ze naar een andere stad. Elke dag die voorbijging was een uitdaging, vooral omdat ze worstelde met complexe procedures en de moeilijkheid om afspraken te maken bij het immigratiekantoor voor het internationale beschermingsproces.

Obstakels en ondersteuning

De drie grootste uitdagingen waarmee ze werd geconfronteerd, waren de onzekerheid of er internationale bescherming zou worden verleend, haar gebrek aan kennis over het proces en het inzamelen van de benodigde fondsen voor de reis van haar gezin naar Spanje.

Vanuit de immigratiekantoren in Madrid verwees een maatschappelijk werker haar door naar een NGO die haar en haar familie het warmste welkom bood dat ze zich maar kon voorstellen. Uiteindelijk lukte het haar om twee van haar dochters naar Spanje te halen.

Het Rode Kruis hielp haar met het papierwerk, gaf haar training aan andere deelnemers zodat ze zich beter kon aanpassen aan de cultuur van het land, faciliteerde reizen zodat ze nieuwe mensen kon ontmoeten en nieuwe plekken kon verkennen en moedigde haar aan om te begrijpen dat ze een nieuw leven begonnen.

Kortom, het Rode Kruis was ontzettend behulpzaam. Ze hielpen met huisvesting, training, voedsel en dekten bepaalde kosten.

Een succesverhaal

Haar hele familie herenigen in Spanje voelt als een persoonlijke prestatie. Het welzijn van haar dierbaren waarborgen en hen toegang geven tot kansen voor groei en waardigheid is haar grootste beloning. Ze gaf nooit op, ondanks de enorme uitdagingen en onzekerheid of het goed zou komen. Haar liefde voor haar familie en toewijding aan hun veiligheid waren de drijvende krachten die haar hielpen elk obstakel te overwinnen.

Ze realiseerde zich dat succes niet alleen draaide om het veiligstellen van veiligheid, maar ook om het samen heropbouwen van hun levens. De steun die ze kreeg van het Rode Kruis bij het aanpassen aan het land, het leren van de cultuur en het ontmoeten van nieuwe mensen, gaf haar het gevoel dat Spanje echt een plek kon worden waar ze konden floreren.

Haar advies aan anderen die te maken krijgen met migratie is dat, hoewel het proces moeilijk is en vaak vol onzekerheid, doorzettingsvermogen essentieel is. Zoek steun bij organisaties die migranten helpen, zoals het Rode Kruis, en wees voorbereid om uitdagingen aan te gaan en groeikansen te omarmen. Migratie is een offer, maar met vastberadenheid zijn succes en een nieuw leven mogelijk.

Communicatie & taal

Hoewel ze Spaans goed verstond, kon ze geen manier vinden om te begrijpen hoe het administratieve en juridische systeem in Spanje werkte, wat het moeilijker maakte om hulp te vinden en haar weg te vinden in processen zoals immigratie. Ook het gebrek aan begrip van sommige sociale gebruiken en normen maakte haar integratie moeilijk, waardoor ze zich in het begin geïsoleerd voelde. Het zorgde ervoor dat ze zelfvertrouwen kreeg en interactie in alledaagse situaties.

Een van de adviezen die ze zou geven aan iemand die hierheen komt en de taal niet kent, is dat het normaal is om fouten te maken. Uiteindelijk is dagelijkse oefening essentieel om te verbeteren. Leer de nieuwe taal in organisaties die gratis cursussen aanbieden. Doe mee aan lokale activiteiten om andere mensen te ontmoeten en de taal sneller te leren.

Hoewel ze de taal al kende, heeft het Rode Kruis een taalprogramma dat Spaanse lessen aanbiedt die speciaal zijn afgestemd op migranten.

Verhalenbundel: Het verhaal van Halyna

Leeftijd:	48
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Spanje
Jaar van aankomst:	2022

Hoe het begon

Op 24 februari 2022 begon Rusland met een grootschalige militaire invasie van Oekraïne. De oorlog ontwikkelde zich snel. Er was veel chaos en ze realiseerde zich dat ze niet kon leven onder omstandigheden van bezetting of constante bombardementen. Daarom besloot ze te vertrekken.

Ze kwam alleen met haar kat, hoewel ze haar moeder graag had meegenomen. Haar moeder kan niet goed lopen vanwege een gewrichtsziekte en besloot bij haar thuis te blijven. Haar broer helpt haar moeder zoveel als hij kan. Ze nam de kat mee omdat haar moeder er niet voor kon zorgen.

Ze kwam in Spanje aan dankzij een non-profitorganisatie. Zonder hun hulp zou de verhuizing veel ingewikkelder en dramatischer zijn geweest. Ze reisde in een tijd waarin de exodus van vrouwen enorm was. Al haar vriendinnen, op twee na, zijn uit Oekraïne vertrokken of verhuisd naar de westelijke regio's van Oekraïne. Momenteel is de situatie daar nog steeds hetzelfde.

Obstakels en ondersteuning

Het verlies van de gebruikelijke steun, de sociale isolatie en het onvermogen om medische zorg te krijgen, waren haar grootste uitdagingen.

Haar overleving (en ze overdrijft niet) zou niet mogelijk zijn geweest zonder de hulp en steun van de mensen die haar in huis namen. Haar eten, de betaling voor behandelingen, hulp met documentatie en andere belangrijke dingen werden door deze mensen verstrekt.

Dankzij de overheid kreeg ze snel de documenten om legaal te verblijven en de mogelijkheid om te werken. Dankzij de NGO, via haar gratis taalcursussen, creatieve bijeenkomsten en informatieve assistentie, wordt haar aanpassing aan de nieuwe realiteit haalbaarder.

Een succesverhaal

Succes heeft haar sterker gemaakt. Nu, onder immigratievoorwaarden en met de voortzetting van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne, is haar succes het behouden van haar mentale gezondheid en het hebben van een groot vermogen om zich aan te passen aan leefomstandigheden met onbekende regels die op elk moment drastisch kunnen veranderen.

Ze heeft haar uitdagingen aangepakt door naar therapie te gaan en steun te zoeken bij mensen in de gemeenschap. Ze vindt het leuk om te denken dat ze haar toekomst moet blijven opbouwen, wat er ook gebeurt.

Communicatie en taal.

Communicatiebarrières bestaan nog steeds. Ze voelt zich bijvoorbeeld niet veilig in conflictueuze of stressvolle situaties omdat haar taalvaardigheden niet op een voldoende niveau zijn.

Ze kan niet zeggen dat ze de taal kent. Ze studeert nog steeds Catalaans en Spaans. Ze kreeg haar eerste lessen bij de NGO, en er zijn ook veel openbare scholen in Catalonië waar je de taal gratis kunt leren.

Waarschijnlijk is het eerste advies om te stoppen met jezelf te bekritisieren en niet te verwachten dat je de taal snel onder de knie krijgt. Door langdurige acute stress (oorlog en emigratie) hebben veel mensen een achteruitgang in cognitieve functies en geheugen ervaren. Het is belangrijk om jezelf tijd te geven en te werken aan het herstel van cognitieve functies.

Ten tweede, om een taal te leren, moet er een concreet en meetbaar doel zijn. De taal leren om in Spanje te leven is geen duidelijk doel. Daarom is het essentieel om dat doel te vinden. Bijvoorbeeld, een specifiek volume woorden leren om interviews te kunnen houden in de taal van het land waar je woont en een baan te vinden.

Verhalenbundel: Het verhaal van Iryna

Leeftijd:	43
Land van herkomst:	Oekraïne
Land van verblijf:	Spanje
Jaar van aankomst:	2006

Hoe het begon

De economische situatie in haar land was erg slecht en ze besloot, net als veel van haar landgenoten, in het buitenland een bestaan op te bouwen.

Ze kwam alleen, maar haar ouders waren al in Spanje aangekomen. Ze vermoedt dat het feit dat haar ouders al gesetteld waren, zonder haar in gevaar te brengen, haar ertoe aanzette om in een ander land te proberen een bestaan op te bouwen of op zijn minst een nieuwe taal te leren. Ze had niets te verliezen.

Haar moeder was de eerste die arriveerde, en dat was zwaar voor haar. Ze kwam alleen naar een onbekend land (iets wat ze zelf niet had gekund). Ze hoefde zich nergens zorgen over te maken, want haar ouders regelden alles en vergezelden haar overal (het vinden van huisvesting, haar registreren, haar zorgpas, identiteitskaart, bankrekening, etc.).

Obstakels en ondersteuning

De drie grootste uitdagingen waar ze voor stond, waren de taal, het gebrek aan vrienden en het leren kennen van de cultuur.

Toen ze aankwam, voelde ze zich welkom in het land. Ze is een christen en vanaf haar eerste dagen ging ze naar een evangelische kerk in de stad waar ze was aangekomen (Salamanca). Ze werden hartelijk ontvangen en hielpen haar zich aan te passen aan een nieuwe omgeving. Ze ontmoette nieuwe mensen en nu voelt ze zich thuis wanneer ze naar Salamanca gaat.

Een succesverhaal

Een succesverhaal voor haar is om helemaal opnieuw te beginnen in een nieuw land. Zich voelen als iedereen, als een ander persoon, en zich niet voelen als een immigrant. Niet denken dat ze op enig moment minderwaardig was aan anderen vanwege haar situatie. Om haar pad naar succes te beginnen, moest ze eerst een nieuwe taal leren. Ze is nog steeds bezig met leren. Daarna richtte haar pad zich op het ontmoeten van nieuwe mensen, het omgaan met moedertaalsprekers en het betreden van een vriendenkring. Ze heeft niet het gevoel dat ze doorslaggevend succes heeft behaald, maar ze heeft een aantal doelen bereikt en is nog steeds op weg.

Voor haar is het essentieel om goede vrienden en kennissen te hebben onder de lokale bevolking. Soms was het nodig om uit haar comfortzone te stappen en risico's te nemen. Ze vindt het een fout om alleen met landgenoten om te gaan, aangezien Spanjaarden over het algemeen goed, open en bereid zijn om te helpen.

Dit is haar advies aan vrouwen die naar een nieuw land verhuizen: er zullen momenten zijn waarop je het gevoel hebt dat je wilt opgeven en terug wilt gaan. Om dit te voorkomen, blijf je gefocust op je doelen en onthoud je waarom je aan deze reis bent begonnen: alles zal op zijn plaats vallen. isoleer jezelf ook niet. Ontdek nieuwe plekken waar je kunt leren, mensen kunt ontmoeten en betrokken kunt raken.

Communicatie & taal

Haar grootste uitdaging was de taal. Ze had gehoopt dat haar Engelse vaardigheden voldoende zouden zijn, maar ze realiseerde zich al snel dat er maar weinig native speakers van het Engels waren. Het duurde lang voordat ze zelfverzekerd kon spreken. Ze moest eerst de structuur en grammatica van de taal begrijpen om zinnen te kunnen maken. Ze is niet het type persoon dat een taal kan oppikken door er alleen maar naar te luisteren.

Bij de kerk waar ze ging bidden, bood een vrouw die daar vrijwilliger was aan om haar privélessen te geven (ze was lerares). Deze vrouw sprak ook Engels, wat erg hielp omdat ze een gemeenschappelijke taal hadden om in te communiceren. De lessen waren erg productief en daarna studeerde ze een jaar op een officiële taalschool.

Ze leert nog steeds door te doen. Ze gelooft dat het belangrijk is om het leren van een nieuwe taal serieus te nemen en er veel moeite in te steken. Het is altijd moeilijk voor iedereen in het begin.

Verzameling verhalen: Een verhaal van Zi Hui

Leeftijd:	37
Land van herkomst:	China
Land van verblijf:	Spanje
Jaar van aankomst:	2009

Hoe het begon

In 2009, op 23-jarige leeftijd, verliet ze China om een master te halen aan de Rovira i Virgili Universiteit in Tarragona, Spanje. Ze had eerder Spaans gestudeerd aan de Dalian Universiteit voor Vreemde Talen, wat haar een goede basis gaf, maar ze realiseerde zich al snel dat studeren en wonen in Spanje veel uitdagender zou zijn dan ze had verwacht.

De taalbarrière was nog steeds groot, vooral als het ging om het volgen van academische lessen en communiceren in het dagelijks leven. Bovendien kende ze niemand in Spanje en bleek het aanpassen aan de culturele verschillen - de manier waarop mensen met elkaar omgingen, hun sociale normen en zelfs het eten - veel moeilijker dan ze had verwacht.

Obstakels en ondersteuning

Nadat ze haar masterdiploma had behaald, besloot ze in Spanje te blijven omdat haar partner Spaans was. Het was echter extreem moeilijk om werk te vinden dat aansloot bij haar opleiding. De banen die ze vond, werden slecht betaald en een paar keer kreeg ze helemaal niet betaald. Het was een zeer frustrerende en demoraliserende ervaring.

Gelukkig kreeg ze steun van haar partner en haar familie in China. Zij hielpen haar te beslissen om een taalschool te openen in Tarragona. De school richtte zich op het onderwijzen van Chinees, wat destijds een populaire taal was. Hoewel er weinig concurrentie was omdat er geen andere Chinese scholen in de omgeving waren, is Tarragona een kleine stad, dus de vraag was beperkt.

Een succesverhaal

Het runnen van de school was lonend, maar het was niet genoeg om haar op de lange termijn te onderhouden. Ze breidde haar werk uit met tolken, wat haar een nieuw gevoel van doel en stabiliteit gaf. Uiteindelijk waagde ze zich ook aan de importbusiness, waarbij ze haar kennis van zowel de Chinese als de Spaanse cultuur gebruikte om handel tussen de twee landen te vergemakkelijken.

Deze inspanningen hebben haar in staat gesteld een carrière te creëren die past bij haar capaciteiten en haar een gevoel van onafhankelijkheid biedt. Hoewel haar pad vol uitdagingen was, hebben deze ervaringen haar veerkrachtiger en adaptiever gemaakt.

Communicatie & taal

Hoewel ze Spaans studeerde voordat ze naar Spanje kwam, duurde het jaren voordat ze zich op haar gemak voelde bij het communiceren in alledaagse situaties, vooral in meer formele of professionele settings. Catalaans leren was ook noodzakelijk in Tarragona, wat een extra laag moeilijkheidsgraad toevoegde.

In het begin voelde ze zich vaak onzeker en gefrustreerd als ze zichzelf niet zo duidelijk kon uiten als ze wilde. Maar na verloop van tijd leerde ze geduld met zichzelf te hebben. De sleutel, zo beseftte ze, was om specifieke, haalbare doelen te stellen.

Ze richtte zich bijvoorbeeld op het leren van voldoende woordenschat om te kunnen communiceren in een zakelijke context. Taal leren is een lang proces, vooral als ze te maken heeft met culturele aanpassing en de druk om een nieuw leven op te bouwen in een vreemd land. De steun van taalcursussen en de lokale gemeenschap hielpen haar echter om haar vaardigheden te verbeteren en zich meer geïntegreerd te voelen in de maatschappij.

Verzameling verhalen: Een verhaal van XiaoTian

Leeftijd:	35
Land van herkomst:	China
Land van verblijf:	Spanje
Jaar van aankomst:	2015

Hoe het begon

In 2015 kwam ze naar Spanje om haar neef te helpen, die een Chinese taalschool had geopend in Tarragona. Ze had marketing en design gestudeerd aan de Universiteit van Shenzhen, waar ze leerde markten te analyseren, plannen te ontwikkelen en designsoftware te gebruiken. Toen haar neef haar uitnodigde om te helpen met haar taalschool, zag ze het als een opwindende kans om weer te reizen, aangezien ze eerder een tijdje in Japan had gewoond. Ze realiseerde zich echter al snel dat deze ervaring veel meer uitdagingen met zich mee zou brengen dan ze aanvankelijk had verwacht. Ze sprak op dat moment geen Spaans en hoewel ze wat Engels kende, was dat niet genoeg om effectief met de studenten te communiceren. Grammatica en woordenschat onderwijzen in een taal die ze niet vloeiend sprak, was bijzonder zwaar en omdat ze geen eerdere ervaring had als taaldocent, had ze in het begin veel moeite.

Obstakels en ondersteuning

De taalbarrière was een van de grootste obstakels. Omdat ze geen Spaans sprak, was het moeilijk voor haar om met studenten om te gaan en voelde ze zich vaak ontoereikend en gefrustreerd. Ze besteedde veel tijd aan het voorbereiden van lessen, wat vermoeiend was omdat ze zich moest aanpassen aan zowel het lesgeven als het werken in een vreemde omgeving.

Haar werkuren waren lang en ze voelde zich overweldigd door de verantwoordelijkheden. Ondanks deze uitdagingen was ze vastbesloten om het beste van haar situatie te maken. Helaas moest haar neef na enige tijd de academie sluiten, wat haar op een kruispunt zette. Dit moment leidde echter tot een cruciaal besluit in haar leven: ze koos ervoor om verder te studeren in Spanje.

Een succesverhaal

Nadat de academie sloot, besloot ze naar Barcelona te verhuizen en zich in te schrijven voor een masteropleiding. Tegen die tijd was haar Spaans aanzienlijk verbeterd en voelde ze zich klaar om dit nieuwe hoofdstuk aan te gaan. Ze volgde verschillende cursussen aan de Universiteit van Barcelona, met een focus op duurzaamheid.

Tegenwoordig werkt ze als duurzaamheids- en bewustzijnstechnicus voor een bedrijf in Barcelona, een baan die aansluit bij haar interesses en waarden. Hoewel het pad dat ze volgde niet gemakkelijk was, is ze trots op de vooruitgang die ze heeft geboekt. Verhuizen naar Spanje was een levensveranderende beslissing en ze heeft er geen spijt van. De uitdagingen waarmee ze werd geconfronteerd, leerden haar veerkracht en hielpen haar een carrière op te bouwen die ze bevredigend vindt.

Communicatie & taal

In het begin was de taalbarrière een constante bron van frustratie. Ze moest Spaans helemaal opnieuw leren en het was een uitdaging om effectief te communiceren, vooral in professionele settings.

Met de tijd en doorzettingsvermogen verbeterden haar taalvaardigheden echter. Hoewel het tijd kostte om zelfverzekerd te worden, was de inspanning het waard, omdat het beheersen van de taal nieuwe mogelijkheden voor haar opende. Ze leerde dat geduld en het stellen van kleine, haalbare doelen essentieel waren in het proces van het leren van een nieuwe taal. Tegenwoordig voelt ze zich meer op haar gemak met Spaans en kan ze vloeiend communiceren in zowel haar persoonlijke als professionele leven.

Verhalenbundel: Een verhaal van Felicitas Kresimon

Leeftijd:	59
Land van herkomst:	Duitsland
Land van verblijf:	Italië
Jaar van aankomst:	1995

Hoe het begon

Ze besloot te verhuizen om te studeren en om deel te nemen aan de ervaring van het deïstitutionaliseren van psychiatrische ziekenhuizen in Italië, een initiatief gepromoot door Franco en Franca Basaglia. Als jonge studente wilde ze het leven ervaren in een land waar ze een nieuwe taal moest leren en andere ervaringen en manieren van leven moest ontdekken. Ze kwam alleen. Ze begon als vrijwilliger en in een werkende context zijn was extreem belangrijk en nuttig, zowel voor het leren van de taal als voor het opbouwen van relaties, het toetreden tot gemeenschapsorganisaties en het deelnemen aan evenementen.

Obstakels en ondersteuning

Haar uitdagingen waren onder andere het leren van de taal om goede menselijke en professionele communicatie mogelijk te maken, het begrijpen van contextuele elementen zoals juridische, financiële en bureaucratische aspecten, en het aanpassen aan culturele verschillen, zoals humor en fysiek contact. In de eerste maand voelde ze zich zowel opgewonden en nieuwsgierig, maar ook verlegen en bang om niet erkend te worden als een waardevol persoon vanwege haar onvermogen om zichzelf uit te drukken en haar gedachten te delen. Ze moest elke drie maanden naar de politie om haar vergunning om in Italië te blijven te verlengen, maar ze was zich ervan bewust dat ze zich in een bevoorrechte migratiepositie bevond. Ze loste haar problemen op via een sterk netwerk van vrienden, samenwerking op haar werkplek en bleef studeren. Om haar preciaire financiële situatie in de beginjaren aan te pakken, nam ze verschillende kleine baantjes aan, zoals het geven van taallessen en schoonmaakdiensten.

Een succesverhaal

Ze werkt op het gebied van sociale economie, met name bij sociale coöperaties die zich richten op de inclusie van kwetsbare personen, zoals mensen met psychische problemen, beperkingen, migranten en alleenstaande moeders met kinderen. Momenteel is ze vicevoorzitter van de raad van bestuur en is ze verantwoordelijk voor internationale samenwerking, het beheer van Erasmus+-projecten en het toezicht op de activiteiten van het Europese netwerk SFE CEFEC, dat sociale ondernemingen ondersteunt bij werkinclusieactiviteiten. Ze begon als vrijwilliger, wat haar hielp beseffen dat dit gebied haar roeping was. Daarna kreeg ze haar eerste betaalde baan bij de sociale coöperatie, waar ze werkte aan het verbeteren van diensten, het verbeteren van ervaringen, het vergroten van kennis en het uitbreiden van netwerken.

Haar advies aan anderen is om ten minste basistaalvaardigheden te verwerven om de integratie te vergemakkelijken. Het is ook cruciaal om je bewust te zijn van je professionele competenties en deze met trots te tonen. Ze benadrukt hoe belangrijk het is om trots te zijn op wie je bent en de rijkdom te erkennen die je meebrengt naar je nieuwe omgeving. Daarnaast adviseert ze om je dromen en wensen niet te vergeten, omdat de eerste periode van je ontoereikend voelen slechts een tijdelijke fase is. Continue werk en studie zijn de sleutel tot succes.

Communicatie & taal

Ze kende een aantal basisregels van de grammatica, maar kon de taal in het begin niet vloeiend spreken. Ze leerde Italiaans voornamelijk via haar werk en dankzij haar vrienden, waarvan de meesten uit verschillende landen kwamen. Hierdoor werd Italiaans hun gemeenschappelijke taal voor communicatie. Daarnaast begon ze eenvoudige krantenartikelen te lezen, woorden die ze niet begreep te annoteren en ze later op te zoeken in een woordenboek om haar woordenschat uit te breiden.

Verhalenbundel: Een verhaal van Mirna

Leeftijd:	34
Land van herkomst:	Duitsland
Land van verblijf:	Hongarije
Jaar van aankomst:	2020

Hoe het begon

Ze vond Hongarije echt leuk en droomde er altijd van om er te wonen. Op 28-jarige leeftijd begon ze ijverig te zoeken naar een baan daar, maar pas toen ze 30 werd, kon ze er permanent naartoe verhuizen. Ze had er lang en hard over nagedacht of deze beslissing het beste voor haar zou zijn, maar aangezien ze niet getrouwd is, besloot ze dat dit misschien het juiste moment was voor zo'n stap. Als ze een gezin en een kind had gehad, had ze waarschijnlijk niet de beslissing genomen om het door te zetten. Ze woont en werkt nu al vier jaar in Hongarije.

Obstakels en ondersteuning

Deze verhuizing was een moeilijke en weloverwogen beslissing, niet gedreven door emoties of persoonlijke relaties. Haar familie woont in Duitsland en ze zien elkaar vaak, omdat de afstand niet te groot is. De grootste uitdaging waar ze voor stond, was het vinden van een geschikte baan. Aanvankelijk begon ze te werken op een kantoor dat financieel en boekhoudkundig advies aanbood als junior assistent.

Haar familie gaf haar aanzienlijke steun, zelfs financieel, toen ze in het begin moeite had om de huur, het eten en de transportkosten te betalen. In plaats van steun te zoeken bij externe organisaties, las ze recensies en ervaringen van andere mensen die in Hongarije woonden.

Een succesverhaal

Ze is al een paar maanden gediplomeerd gids en richt zich op het opbouwen van een carrière in dit vakgebied. Hoewel ze zelfstandig werkt, huren verschillende organisaties haar in om buitenlandse groepen door het land te begeleiden. Haar taalvaardigheden zijn een belangrijk voordeel: ze spreekt vloeiend Duits, Engels, Spaans en redelijk goed Hongaars. Deze taalvaardigheden stellen haar in staat haar passie na te jagen. Ze is toegewijd om hard te werken om haar vaardigheden voortdurend te verbeteren en nog beter te worden in haar werk.

Communicatie & taal

Ze had geen grote communicatieproblemen omdat ze de taal al redelijk goed kende, maar de uitdaging lag in het integreren in de nieuwe omgeving en werkcultuur. Ze kreeg te maken met vooroordelen van collega's die haar beslissing om in Hongarije te gaan wonen en werken niet begrepen. Als nieuwe werknemer kreeg ze te maken met wantrouwen en kreeg ze in eerste instantie geen verantwoordelijkere taken. Het duurde ongeveer twee jaar voordat ze zelfvertrouwen kreeg en gevoelens van onbelangrijkheid, kleinheid en onzichtbaarheid overwon. Na verloop van tijd verdwenen die gevoelens en voelt ze zich nu zekerder in haar rol.

Haar advies aan andere vrouwen is dat niets onmogelijk is. Er zullen moeilijkheden, obstakels en misverstanden zijn, maar prestaties zijn altijd binnen handbereik. Ze doet nu wat ze leuk vindt en gelooft dat er nog ruimte is voor verdere ontwikkeling.

Verzameling verhalen: Een verhaal van Adrijana

Leeftijd:	49
Land van herkomst:	Republiek Servië
Land van verblijf:	Italië
Jaar van aankomst:	2005

Hoe het begon

Haar reis naar Italië begon bijna 20 jaar geleden met een droom om interieurontwerp te studeren, maar financiële beperkingen weerhielden haar ervan om in het buitenland te studeren. Ondanks dat ze haar studie in haar thuisland afrondde, gaf ze haar droom van Italië niet op. Op 23-jarige leeftijd schreef ze zich in voor Italiaanse taalcursussen om zich voor te bereiden op haar toekomstplannen. Tegen de tijd dat ze 30 werd, nam ze de levensveranderende beslissing om naar Italië te verhuizen. Ze had genoeg geld gespaard, een vliegticket gekocht en, gewapend met niets anders dan enthousiasme, begon ze aan een nieuw hoofdstuk in haar leven in Italië.

Obstakels en ondersteuning

Haar eerste jaar in Italië was een uitdaging, omdat ze te maken kreeg met een gebrek aan steun van haar familie, die tegen haar besluit om te verhuizen waren. Zonder vrienden of een duidelijk plan, had ze moeite om haar draai te vinden. Om rond te komen, nam ze allerlei baantjes aan, werkte ze per uur waar ze maar kon. Ze maakte huizen schoon, werkte in een kleine bakkerij en deed alles wat nodig was om te overleven en zich aan te passen aan haar nieuwe leven in Italië. Ondanks de moeilijkheden zette ze door, vastbesloten om een betere toekomst voor zichzelf op te bouwen.

Een succesverhaal

Na vele jaren van worstelen, vond ze uiteindelijk haar pad en richtte ze haar eigen professionele schoonmaakbedrijf op, dat diensten aanbiedt voor huizen, kantoorruimtes en tuinen. Hoewel het niet haar eerste droom was om in dit vakgebied te werken, gaf de ervaring van het werken aan huizen en het omgaan met de lokale bevolking haar het vertrouwen om haar eigen bedrijf te runnen. Hoewel het niet gemakkelijk was, is ze ongelooflijk trots op hoe ver ze is gekomen, door haar bedrijf vanaf de grond af op te bouwen. Nu heeft ze de steun van haar man en samen blijven ze werken aan hun doelen.

Communicatie & taal

De eerste paar maanden waren een uitdaging voor haar, omdat ze te maken kreeg met ongelooft en wantrouwen van anderen omdat ze een buitenlander was. Ondanks dat ze goed Italiaans sprak, kreeg ze te maken met vooroordelen, niet alleen omdat ze een buitenstaander was, maar ook omdat ze een vrouw was en alleen was aangekomen. Ze erkent dat het onmogelijk zou zijn geweest om in Italië te blijven wonen zonder de taal te spreken. Terugkijkend op haar ervaring, gelooft ze dat een meer doordachte aanpak haar overgang gemakkelijker had kunnen maken. Ze had de tijd genomen om potentiële werkmogelijkheden te onderzoeken, haar accommodatie te regelen, een parttime baan te vinden en van tevoren contact te leggen met expatgemeenschappen. Deze stappen zouden het moeilijke proces waar ze in eerste instantie mee te maken kreeg, hebben vergemakkelijkt.

Verhalenbundel: Een verhaal van Ines

Leeftijd:	52
Land van herkomst:	Slovenië
Land van verblijf:	Oostenrijk
Jaar van aankomst:	2015

Hoe het begon

Op 43-jarige leeftijd besloot ze naar Oostenrijk te verhuizen om een verre verwant te helpen die daar alleen woonde. Ze zocht een baan en had niet veel vooruitzichten, dus stemde ze ermee in om het te proberen nadat ze het met haar man en zoon had besproken. Aanvankelijk was ze van plan om maar een jaar te blijven, maar toen ze zich had gesetteld, veranderden de dingen. Ze begon te werken als huishoudhulp en hoewel ze de taal niet sprak, paste ze zich snel aan. De burens van haar tante waren in het begin een grote hulp, ze vergezelden haar tijdens winkeltrips en begeleidden haar terwijl ze zichzelf vertrouwd maakte met de omgeving en het lokale vervoer.

Obstakels en ondersteuning

Haar grootste uitdagingen waren de taalbarrière, het oriënteren in de nieuwe omgeving en het communiceren met mensen. Toen ze net aankwam, concentreerde ze zich niet zozeer op het leren van de taal, omdat ze haar verblijf aanvankelijk als tijdelijk zag. Ze kreeg echter veel hulp en steun van haar familie, die haar vaak bezocht, en van haar burens, die haar erg steunden tijdens haar eerste dagen in Oostenrijk.

Een succesverhaal

Haar verblijf, aanvankelijk gepland voor een jaar, werd verlengd tot vier jaar. In die tijd kwam haar familie vaak op bezoek en uiteindelijk besloot haar man ook permanent te verhuizen. Hij vond een tijdelijke baan als chauffeur. Geconfronteerd met de uitdaging om zichzelf te onderhouden, vertelde een buurman dat de bakkerij op de hoek te koop stond. Dit verraste haar, aangezien ze een geweldige bakker was, maar nooit had gedacht dat ze een bakkerij zou runnen. Nadat ze met de mede-eigenaar van de bakkerij had gesproken, die haar steunde en haar waardevolle inzichten gaf over de zaak, besloot ze het risico te nemen en het te kopen. Ze investeerden al hun spaargeld in deze nieuwe onderneming, zonder te weten wat de uitkomst zou zijn.

Communicatie & taal

Ze was aanvankelijk bang voor de taal, omdat ze niet van plan was om lang in Oostenrijk te blijven. Na verloop van tijd lukte het haar echter om dagelijkse gesprekken te voeren. Haar zoon vond een vertaalprogramma om haar te helpen en ze schreef zich in voor een avondcursus om haar taalvaardigheden te verbeteren. Deze geleidelijke inspanning hielp haar om zelfverzekerder te worden en zich te integreren in haar nieuwe omgeving.

Verhalenbundel: Een verhaal van Valeria

Leeftijd:	38
Land van herkomst:	Moldavië
Land van verblijf:	Frankrijk
Jaar van aankomst:	2016

Hoe het begon

Ze verhuisde naar Frankrijk voornamelijk voor de werkgelegenheid, nadat ze van een vriend die daar woonde had gehoord dat er vraag was naar werknemers met verschillende kwalificaties. Voordat ze de verhuizing maakte, volgde ze twee jaar intensieve cursussen Frans om zich voor te bereiden op haar nieuwe leven. Ze had geregeld om tijdelijk bij haar vriend te wonen en de huur te delen als onderdeel van haar plan om zich in Frankrijk te vestigen.

Obstakels en ondersteuning

De grootste stress die ze ondervond, was het aanpassen aan de multiculturele omgeving en het bruisende stadsleven, met veel verkeer, drukte en de extra zorg om een alleenstaande vrouw te zijn op een onbekende plek. De taalbarrière was een andere uitdaging: ondanks twee jaar studeren, nam haar vertrouwen in haar taalvaardigheden af zodra ze aankwam. In de eerste dagen voelde ze zich bang, gedesoriënteerd en onzeker of ze de juiste beslissing had genomen. Haar steun kwam van haar oude vriend, bij wie ze woonde, en van haar familieleden en vrienden die optimistisch en bemoedigend bleven tijdens haar aanpassingsperiode.

Een succesverhaal

Als kinesitherapeut met uitgebreide ervaring in acupressuur, therapeutische massages en osteopathie bracht ze haar eerste vier jaar in Frankrijk door met werken in verschillende massagestudio's, waar ze ervaring opdeed in klantrelaties en verschillende werkmethoden. Ondanks haar harde werk slaagde ze er echter niet in om in deze tijd veel geld te sparen. Het bleek een grote uitdaging om als buitenlander in Frankrijk haar eigen bedrijf te starten vanwege ingewikkelde administratieve procedures en haar gebrek aan begrip van de vereisten. Het kostte veel tijd en moeite om de eerste stappen te zetten. Een van haar vaste klanten, aan wie ze haar worstelingen toevertrouwde, bood aan om met haar samen te werken en samen startten ze eind 2023 hun bedrijf. Ondanks de moeilijkheden is ze trots op hoe ver ze is gekomen. Haar advies aan andere migrantenvrouwen is om de administratieve procedures in hun nieuwe land zorgvuldig te onderzoeken en te begrijpen, omdat het navigeren door deze processen een aanzienlijk obstakel kan zijn.

Communicatie & taal

Haar advies voor iedereen die naar Frankrijk verhuist is duidelijk: alles begint en eindigt met de taal. Zonder een goede beheersing van het Frans is het ongelooflijk moeilijk om te integreren. Hoewel er in Frankrijk veel talen worden gesproken en er verschillende accenten te horen zijn, is de sleutel tot echt deel uitmaken van de maatschappij het leren en spreken van Frans. Ze benadrukt dat hoewel taalcursussen een goede basis vormen, het de dagelijkse communicatie is die iemand echt helpt de levende taal te leren en zich aan te passen aan de cultuur.

Verzameling verhalen: Een verhaal van Rocio

Leeftijd:	45
Land van herkomst:	Spanje
Land van verblijf:	Wales
Jaar van aankomst:	2005

Hoe het begon

Rocio was een dramastudent aan de universiteit in Madrid, waar ze drama studeerde met de hoop op een veelbelovende toekomst op het podium. Maar toen het afstuderen dichterbij kwam, kwam er een harde realiteit: een ernstig gebrek aan banen maakte het bijna onmogelijk om werk te vinden in haar gekozen vakgebied. Ze nam het moeilijke besluit om Spanje te verlaten. Wales leek een tijdelijke bestemming, een plek waar ze bij haar familie kon verblijven, wat geld kon sparen en uiteindelijk naar Londen kon reizen om haar dromen na te jagen in een stad vol theatermogelijkheden.

Bij aankomst in Wales vond Rocio werk in een lokale bar en ontmoette ze hier haar partner. Langzaam raakten haar plannen om naar Londen te vertrekken steeds verder uit zicht. Wat een kort verblijf in Wales had moeten worden, werd jaren en vandaag de dag woont Rocio nog steeds in Wales, waar ze met haar twee jonge dochters woont.

Obstakels en ondersteuning

Hoewel Rocio misschien een goede kennis van het Engels had, was vloeiend communiceren in een nieuw land een uitdaging, met name in informele gesprekken en werksituaties. Conversatieslang, accenten, gezegden die uniek zijn voor de Welsh maakten het nog moeilijker. Aanpassen aan de Welsh/Engelse taal en sociale interactie vormden een uitdagende leercurve.

Rocio had moeite om relevant werk te vinden in de podiumkunsten, vooral in de kleinere markt zoals Wales in de jaren 2000. De Welshe kunstscene groeide, maar had nog steeds beperkte openingen en nieuwkomers zonder netwerk vonden het nog moeilijker om rollen te krijgen. Net als veel immigranten werd ze vanwege haar Spaanse afkomst overgeslagen ten gunste van acteurs uit het Verenigd Koninkrijk, dus moest ze genoegen nemen met banen die niets met haar vakgebied te maken hadden, zoals ze deed door in een bar te werken. Ze voelde frustratie en een gevoel van verlies omdat ze haar vaardigheden en passie voor drama niet op een productieve manier kon gebruiken. Ze kreeg steun van vrienden uit haar tijd dat ze naar het Verenigd Koninkrijk reisde en haar collega's in de bar. Haar partner was ook een goede bron van steun.

Een succesverhaal

Rocio sloot zich aan bij een lokale toneelvereniging en maakte een nieuw netwerk van vrienden, wat ertoe leidde dat ze op een lokale middelbare school ging werken als klassenassistent. Ze geeft nu les in Spaans en Spaanse cultuur, zowel op school als zelfstandig.

Ze organiseert regelmatig cultuuravonden die haar collega's haar aanmoedigden om zich meer thuis te voelen. Ze deelt haar cultuur en recepten met studenten, ouders en ander personeel. Ze moedigt andere migranten aan om hetzelfde te doen en zorgt zo voor een inclusieve praktijk op haar school.

Ze is inmiddels volledig gevestigd in Wales en geeft af en toe gastcolleges in centra voor volwasseneneducatie, waar ze zich richt op het leren van Engels aan Spaanse mensen.

Ze wil een uitwisselingsprogramma starten, zodat mensen dezelfde reiservaringen kunnen opdoen als zij, en zodat Spaanse en Welshe studenten kunnen zien dat er zoveel mogelijkheden zijn in de wereld.

Communicatie & taal

Rocio had het geluk dat ze de Engelse taal op een hoog niveau beheerste. Een bijkomend probleem is dat veel borden en instructies ook in het Welsh zijn. Na verloop van tijd kon ze het verschil tussen de twee talen leren en onlangs is ze begonnen met een nieuwe klas om de Welshe taal te leren. Ze hoopt dat ze hiermee andere immigranten kan helpen.

Het is duidelijk dat het Welshe accent vrij sterk is en dat het tempo hoog kan liggen. Hoewel Rocio goed Engels verstaat, had ze soms moeite om een gesprek volledig te volgen. Ze heeft dit probleem opgelost door mensen te vragen om langzamer te praten en door het te herhalen waar nodig, totdat ze het begreep.

Verhalenbundel: Een verhaal van Emilia

Leeftijd:	32
Land van herkomst:	Polen
Land van verblijf:	Engeland
Jaar van aankomst:	2012

Hoe het begon

Emilia besloot op 19-jarige leeftijd haar geboorteplaats in Polen te verlaten om nieuwe kansen te zoeken in het Verenigd Koninkrijk. Thuis werkte ze parttime in een winkel terwijl ze haar studie bedrijfskunde afrondde. Ze droomde van een leven buiten haar geboorteplaats en Emilia volgde vrienden naar Manchester in de hoop een nieuwe cultuur te ontdekken en een baan te vinden die haar zou helpen onafhankelijker te worden met haar kwalificaties voor bedrijfskunde. Ierland, met zijn groeiende economie en een ondersteunend netwerk van een groeiende Poolse gemeenschap, leek de perfecte keuze. Toen ze in Engeland aankwam, was ze zowel nerveus als opgewonden. Emilia vond snel een baan als serveerster in een café, waar ze werkte om haar Engels te verbeteren en zich aan te passen aan haar nieuwe omgeving. Ondanks de aanvankelijke uitdagingen werkt ze nu voor een boekhoudsoftwarebedrijf waar ze anderen opleidt.

Obstakels en ondersteuning

Bij aankomst in Engeland vond Emilia de taalbarrière behoorlijk uitdagend. Ze had een basiskennis van Engels, maar de verschillende accenten en de snelheid waarmee mensen spraken, waren erg moeilijk. Ze vond het moeilijk om werk te vinden, omdat naast de taalbarrière de voorwaarden waaronder ze moest werken niet gelijkwaardig waren aan die van haar Britse collega's. Ze werd aangenomen op basis van nulurencontracten en er werd van haar verwacht dat ze lange uren zou werken voor een lager loon dan anderen. Ze maakte geen gebruik van haar bedrijfskwalificatie omdat deze niet werd erkend in het Verenigd Koninkrijk. Emilia vond steun via immigrantenondersteuningsgroepen die op maat gemaakte lessen aanboden om nieuwkomers te helpen hun taalvaardigheden snel te verbeteren. Ze zocht hulp bij het Migrant Rights Centre en kon deelnemen aan een overbruggingscursus om haar kwalificatie in overeenstemming te brengen met de in het Verenigd Koninkrijk erkende kwalificaties.

Een succesverhaal

Dankzij deze ondersteuning kreeg Emilia een baan bij een vooraanstaand boekhoudsoftwarebedrijf. Haar rol als klantondersteuningsspecialist stelt haar in staat om zowel haar zakelijke kennis als haar nieuw verworven technische vaardigheden te gebruiken. Emilia helpt klanten nu bij het navigeren door de software, het oplossen van problemen en het bieden van waardevolle inzichten in financieel management. Haar vloeiendheid in het Pools en Engels heeft haar tot een belangrijke troef gemaakt voor de groeiende klantenkring van het bedrijf in Centraal-Europa. Ze is getrouwd met een Britse staatsburger en heeft nu twee kinderen en een brede kring van Poolse en Britse vrienden, terwijl ze regelmatig terugkeert naar haar geboorteplaats om tijd door te brengen met haar gezin en ervoor te zorgen dat haar kinderen ondergedompeld worden in hun Poolse cultuur.

Communicatie & taal

Emilia had aanvankelijk moeite met de Engelse taal, ze vertelt dat hoewel ze op school goed was in Engels, dit haar niet voorbereidde op het verhuizen naar, wonen en werken in een vreemd land, ze zegt dat het hielp om lessen te volgen binnen de Poolse gemeenschap waar ze werkten aan conversatie Engels en cultuur, terwijl ze nog steeds de Poolse cultuur vierden en ervan genoten. Ze vond dat het hielp om in een grote stad te wonen omdat er een behoorlijk diverse cultuur was, ze vertelt dat vrienden in kleinere steden moeite hadden met communicatie en taal omdat er minder mogelijkheden waren om Engels te leren.

Verhalenbundel: Een verhaal van Maria

Leeftijd:	42
Land van herkomst:	Kenia
Land van verblijf:	Verenigd Koninkrijk
Jaar van aankomst:	2015

Hoe het begon

Mary behoorde tot de minderheidsgemeenschap, de Masaï.

Ze was 1 van de 12 kinderen, had een hoge opleiding genoten en studeerde vrouwengezondheid en maatschappijstudies.

Ze begon haar carrière in Kenia en werd een sterke voorvechter van genderrechten en voerde campagne tegen gearrangeerde huwelijken en vrouwelijke genitale verminking. Deze pleidooien leidden tot doodsb bedreigingen en ernstige veiligheidsrisico's, dus vluchtte ze naar Noord-Ierland op zoek naar toevlucht, kansen en een betere toekomst.

Ze vertrok alleen, bang en op zoek naar veiligheid en zekerheid in een ander land.

Ze woont al 13 jaar in Noord-Ierland.

Obstakels en ondersteuning

Mary was asielzoeker en kreeg te maken met immigratieproblemen, zoals beperkte toegang tot basisvoorzieningen zoals gezondheidszorg, huisvesting en sociale ondersteuning. Daarnaast had ze angst voor deportatie en moest ze omgaan met nieuwe culturen, discriminatie en vooroordelen.

Mary raakte betrokken bij het North West Migrants Forum en zocht vanaf dat moment steun.

Een succesverhaal

Mary zette zich in voor alle vrouwen en werkt nu voor een organisatie die migranten ondersteunt. Ze helpt nieuwe migranten in het land met het navigeren door de ingewikkelde asielprocedure. Ze gebruikt haar ervaring om op te komen voor mensen die nieuw zijn in het land.

Ze heeft contact gelegd met vrouwen met verschillende achtergronden en haar werk heeft grote stappen gezet in de richting van culturele diversiteit in Noord-Ierland

Haar belangrijkste succesfactor, zoals gezien door Mary en iedereen die haar persoonlijk en professioneel kent, is haar vermogen om met iedereen te werken en contact te maken, ongeacht ras, geslacht of religie. Ze is nog steeds volledig toegewijd aan haar maatschappelijke dienstverlening.

Ze moedigt andere migrantenvrouwen aan om hun volledige potentieel te erkennen en te benutten en zich in te zetten voor hun gemeenschappen.

Communicatie & taal

Mary zegt dat ze dankzij haar opleiding niet veel taalbarrières had, maar ze begrijpt de druk die migranten ervaren als ze geen Engels spreken of zich niet zeker voelen, vooral met het sterke accent in Noord-Ierland.

Ze raadt nieuwkomers aan om contact op te nemen met migrantenfora. Veel fora bieden taalcursussen en mogelijkheden om hun conversatievaardigheden te verbeteren.

Ze adviseert mensen altijd om zich geen zorgen te maken over het maken van fouten tijdens het leren van de taal, en om zichzelf juist te pushen om zich in de cultuur te verdiepen.

*Verhalenbundel: Een verhaal van Sarah**

Leeftijd:	35
Land van herkomst:	Syrië
Land van verblijf:	Verenigd Koninkrijk
Jaar van aankomst:	2022

Hoe het begon

Sarah verliet Damascus, waar ze een succesvolle software-engineer was, vanwege het aanhoudende conflict. Ze koos voor Noord-Ierland omdat het een groeiende tech-industrie heeft en ze haar carrière wilde opbouwen buiten het geweld en de instabiliteit.

Ze liet haar familie achter met het idee om hen aan te moedigen om te verhuizen zodra zij zich had gesetteld. Hoewel ze erg close met hen was en zich zorgen maakte over alleen reizen, wilde ze haar familie niet ontwortelen totdat ze wist dat ze een veilige plek had om ze heen te brengen.

Bij aankomst werd ze via het Britse immigratie-/migrantenprogramma in een hotel in een klein stadje geplaatst.

Obstakels en ondersteuning

Bij aankomst werd het duidelijk dat migranten/vluchtelingen niet welkom waren bij een klein maar luidruchtig deel van de lokale gemeenschap. Het hotel waar ze woonde werd regelmatig vernield, er waren protesten tegen migranten, berichten op sociale media waarin met geweld werd gedreigd.

Sarah vertelde dat ze als sterk persoon probeerde om erbovenuit te stijgen. Ze sloot vriendschappen met een kleine groep migranten in het hotel. Samen trokken ze eropuit en bezochten kleine gemeenschapsgroepen, namen deel aan kunstlessen en bezochten culturele evenementen die gaande waren.

Als asielzoeker had ze beperkte toegang tot diensten en kon ze haar kwalificaties en ervaring niet gebruiken om werk te vinden.

Een succesverhaal

Sarah kreeg pas onlangs te horen dat haar asielaanvraag was goedgekeurd.

Dat betekent dat ze nu op zoek is naar een baan en op de wachtlijst voor een huis staat. Ze wil graag in de buurt blijven wonen, omdat ze een ondersteunend netwerk heeft opgebouwd binnen haar gemeenschap en de gemeenschapsgroep waar ze nog steeds lessen volgt.

Ze is nu vrijwilliger bij evenementen en dit heeft haar in staat gesteld om betrokken te raken bij verschillende mensen en om te leren over andere culturen en om haar eigen rijke erfgoed te laten zien. Ze gebruikt deze kansen om de negatieve mindset tegenover migranten te veranderen. Hoewel er nog steeds protesten en voortdurende problemen zijn rondom migranten, helpt Sarah vrouwen in haar gemeenschap om hun angsten te overwinnen en te pushen voor wat ze willen.

Ze werkt aan haar inzetbaarheid en hoopt dat ze een soortgelijke baan kan vinden als die ze in Syrië had. Momenteel werkt ze aan een vergelijkbaarheidsverklaring om erkenning van haar diploma's te krijgen en ze hoopt in de komende jaren haar gezin over te laten komen.

Communicatie & taal

Taal was een groot probleem bij aankomst in N.I.

Sarah had heel weinig kennis van de Engelse taal, het accent is heel sterk en de beperkte kennis die ze had, hielp niet veel. De politieke kwesties zorgden ervoor dat een vijandige omgeving haar belemmerde om de taal en de lokale cultuur te beoefenen en zich er echt in te verdiepen.

Ze begon te oefenen met haar kleine groep vriendinnen en ze leerden van elkaar, maar dit escaleerde toen ze zich aansloot bij de vrouwengroep van de gemeenschap. De vrouwen heetten Sarah welkom en hadden veel geduld met haar taal en leerden haar Engels in een veilige, gastvrije omgeving.

*Naam gewijzigd op verzoek

Verhalenbundel: Een verhaal van Mei L

Leeftijd:	32
Land van herkomst:	China
Land van verblijf:	Noord-Ierland
Jaar van aankomst:	2023

Hoe het begon

Mei Lin was een marketing executive in Shanghai waar ze woonde met haar man en 2 kinderen, ze was extreem gelukkig en had niet verwacht dat haar leven zo drastisch zou veranderen. Haar man kreeg een prestigieuze baan in Noord-Ierland en de maatschappelijke verwachting en het hogere verdienpotentieel van haar man betekende dat van haar werd verwacht dat ze hem naar Ierland zou volgen. Als enig kind hielp ze haar ouders met de zorg voor haar grootouders, dus er was veel familieverantwoordelijkheid die ze moest achterlaten.

Mei Lin was erg overstuur omdat ze haar baan, haar familie en vrienden moest verlaten. Ook haar jonge kinderen wilden niet weg.

Obstakels en ondersteuning

De verhuizing legde een enorme druk op het gezin. Haar man was een paar weken eerder verhuisd om het nieuwe gezinshuis in te richten. Bij aankomst werkte haar man lange dagen om zijn nieuwe baan onder de knie te krijgen. Mei Lin moest al haar tijd besteden aan uitpakken, het inrichten van verdrietige kinderen die leden aan een jetlag en het proberen te vinden van kinderdagverblijven en scholen. Ze begon zich erg depressief te voelen, de druk van een nieuw onbekend land, taalbarrières voor haar kinderen en de moeilijkheid om nieuwe vrienden te maken als gevolg hiervan. Naast deze problemen begreep haar man niet dat hij extreem blij was met zijn nieuwe leven.

Na een paar weken waren de kinderen gewend aan school en zocht Mei Lin steun bij haar nieuwe huisarts. Hij stelde de diagnose depressie en terwijl hij haar hiervoor behandelde, moedigde hij haar ook aan om zich aan te sluiten bij een lokale gemeenschapsgroep om te integreren en vertelde haar over de grote Chinese gemeenschap in de omgeving. Ze nam contact op met de lokale Chinese Welfare Association, waar ze zich overgaf aan haar eigen cultuur om haar heimwee te verzachten en ze hielpen haar bij het navigeren door haar nieuwe leven in Ierland.

Een succesverhaal

Mei Lin woont inmiddels bijna twee jaar in Belfast. Hoewel het even heeft geduurd, zegt ze dat ze er erg gelukkig en tevreden is.

Haar kinderen gaan naar school en haar relatie is sterker dan ooit, omdat het stel hun problemen moest overwinnen en een nieuwe weg vooruit moest vinden.

Ze is nu volledig betrokken bij de lokale Chinese gemeenschap. Ze organiseert en promoot evenementen en neemt haar cultuur zelfs mee naar lokale scholen om het te delen met kinderen via eten, kunst en taal. Ze werkt hard om cultuur in Ierland te promoten en denkt erover om haar eigen online bedrijf te starten om evenementen in het hele land te promoten en misschien items van over de hele wereld te verkopen.

Communicatie & taal

Mei Lin en haar man spraken goed Engels, de kinderen niet.

Ze was erg bezorgd en bezorgd over het feit dat ze naar de crèche en school gingen. Ze was bezorgd dat een gebrek aan de moedertaal hun sociale ontwikkeling zou belemmeren en het moeilijk voor hen zou maken om vriendschappen te sluiten. Deze zorgen verergerden haar angsten en droegen bij aan haar depressie.

Er waren echter ook andere Chinese kinderen op school, die aan elkaar werden gekoppeld voor mentoring. De kinderen leerden de taal snel en binnen een paar maanden spraken ze de taal bijna vloeiend.

Het gezin speelde ook spelletjes in het Engels en maakte gebruik van technologie zoals de app Duolingo om de taal onder de knie te krijgen en het leuk te maken voor de kinderen.

Mei Lin raadt dingen aan zoals radio, televisie en apps om nieuwkomers te helpen de taal en het accent op te pikken. Maar blijf vooral oefenen.

Partners

www.justherproject.eu
[@justherproject](https://www.instagram.com/justherproject)

© EUROPEAN UNION, 2024

**Co-funded by
the European Union**

Funded by the European Union. Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or the European Education and Culture Executive Agency (EACEA). Neither the European Union nor EACEA can be held responsible for them.

